

Laukkaset

Eduskunnan
 myöskin
 puolesta: Ehd.
 Puolesta
 Eduskunnan
 puolesta: Ehd.
 Puolesta

Eduskunnan puolesta, joka on ollut nyt
 pöytäkirja Eduskunnan puolesta, joka on ollut
 nyt puolesta, joka on ollut.

	Pöytäkirja	Pöytäkirja
	№	№
Eduskunnan puolesta 1. pöytäkirja 16. pöytäkirja	6	16
Eduskunnan puolesta	12	16
Eduskunnan puolesta, joka on ollut nyt	4	16
Eduskunnan puolesta, joka on ollut nyt	5	16
Eduskunnan puolesta, joka on ollut nyt	4	16
Eduskunnan puolesta, joka on ollut nyt	2	16
Eduskunnan puolesta, joka on ollut nyt	2	16
Eduskunnan puolesta, joka on ollut nyt	24	16
Summa	36	16

Laukkasten sukuseura ry:n jäsenlehti 1/2014

Laukkaset

N:O 1 / 2014, Huhtikuu 2014

Laukkaset sukuseura ry:n jäsenlehti

19. vuosikerta

Osoite: Laukkasten Sukuseura ry
Risto Laukkanen
Lehtokatu 14, 40630 Jyväskylä

ISSN 1239-8993

Sisällys:	Sivu
Sukututkimus on elämän rikkautta	3
Sukututkimus tai sukutarina	5
Miikan nimityö	6
Sukupolvien ketjut	8
Laukkojen suku	10
DNA-testi	13
Kerimäen Laukkaset	16
Tiedotuksia jäsenille	19
Kokouskutsu Kerimäen Laukkasille	20
Sukujuuria jäljittämässä	20
Sohvan tarina	23
Sukuyhteys	24
Juvan Laukkasten kantatila	28
Pole pole	30
Pöydälle jäänyt nuuskarasia	33
Sukukokous 2015	34
Sukuneuvosto yhteystietoineen	35

Sukuseuran kotisivut osoitteessa:
www.laukkaset.org

Vastaava toimittaja: Risto Laukkanen
Toimituskunta: Ritva Laukkanen, Veikko Laukkanen, Päiviö Turtiainen, Jaana Väisänen
Taitto: Kopijyvä Oy, Mikkel
Etukannen kuva: Ritva Laukkanen
Takakannen kuva: Veikko Laukkanen

Pääkirjoitus

Sukututkimus on elämän rikkautta

Sukututkimus on aika vanhaa historiatiedettä. Joitakin aikoja sitten aloitettiin ponnekkaat puheet: "Jo muinaiset roomalaiset", mutta tässä sukututkimusasiassa ovatkin egyptiläiset ehtineet asiaan ennen roomalaisia. Varhaisimmat löytyneet sukututkimukset on tehty Egyptissä, myöhemmin myös roomalaiset laativat selvityksiä suvun jäsenistä perintöoikeuksien tarkentamiseksi ja Raamattukin sisältää useita sukuketjujen kuvauksia. Kreikkalainen Hekataios kirjoitti ensimmäisen sukututkimusoppaan n 500 vuotta ennen ajanlaskumme alkua. Siis todella vanhaa kirjoitettua historiatiedettä

Suomalainen sukututkimus on yli 350 vuotta vanhaa. Sen alkuna pidetään piispa Terseruksen v 1660 keräämiä tietoja Pohjanmaan pappien ja virkamiesten avioliitoista. Pappi E R Alenius laati Terseruksen muistiinpanojen jäljennösten pohjalta Genealogia Sursilliana v 1847, siinä on n 2000 nimeä 1500-luvulta lukien. Tämän koosteen innoittamana Suomen Ritarihuone alkoi painaa suomalaisten aatelissukujen sukutauluja, niistä ensimmäinen, Ättar-Taflor, julkistettiin v 1879. Nykymuodossaan Genealogia Sursilliana on paksu kirja, josta löytyvät monen suomalaisen suvun juuret.

Sukututkimus eli genealogia tulee kreikan

sanoista genos eli suku ja logos eli sana tai järki. Sukututkimuksessa selvitetään kantavanhemmista polveutuvat suvun jäsenet, sukujen toimintaa, niiden jäsenten elämää, henkilöhistoriallisia tapahtumia ja yleisiä yhteiskunnallisia oloja, joissa esivanhemmat ovat eläneet. Tietojen kerääminen on löytöretki asiakirjoihin, suvun asuinpaikkoihin, suvussa säilyneisiin tarinoihin ja esineisiin.

Elämän rikkautta on se, että kaikista noista tutkimuslähteistä löytyy yllätyksellisiä, kauniita, surullisia, iloisia, omituisia, epämiellyttäviä, upeita, kiinnostavia, valaisevia, jopa arvoituskellisia asioita, siis täyttä elämää.

Kirkonkirjoissa on merkintöjä esivanhempien ammateista, lukutaidosta, sairauksista, kuolinsyistä, papin tekemästä nuhtelusta, köyhän ihmisen hautauksesta ilman arkkua, lasten kummien säädyistä, aikuisten ahkeruudesta kinkereillä ja lukemattomia muita yksilöllisiä tietoja. Niissä on myös mainioita ilmaisia, kuten erään seurakunnan vihkikirjassa 1930-luvulla mainitaan tilaisuudessa olleen läsnä naitillaat (= vihkipari) ja puhemies.

Perukirjat kertovat paljon siitä, mitä on pidetty omaisuutena kunakin aikakautena, perukirjoissa kerrotaan tarkkaan kaikki työkalut, peltokalut, vaatteet, lusikat ja kupit rahavarojen lisäksi.

Luterilaisten ja ortodoksisten kirkonkirjojen lisäksi henkilötietoja on tallennettu kirkkoon kuulumattomien osalta maistraattien ylläpitämiin arkistoihin. Tuomiokirjat, läänintilit, maakirjat, asutusluettelot, kartat, elinkeinoelämän arkistot, historialliset sanomalehdet, entisen sota-arkiston kokoelmat ja lukematomat muut tiedonlähteet avaavat niihin painuvalle kiehtovan maailman, jonka tutkimisessa vierähtää tunti ja toinenkin.

Sukunimet mutkistavat tutkimusta monella tavalla. Aatelisilla oli sukunimet jo keskiajalta. Niiden käyttö tuli heille pakolliseksi v 1626 ritarihuoneen järjestäytymisen yhteydessä. Itäisessä Suomessa, lähinnä Savossa ja Karjalassa, sukunimien käyttö oli huomattavasti yleisempää kuin lännessä. Mikkelin seudulla sukunimiä on käytetty jo 1200-luvulla, mutta läntisessä Suomessa luovuttiin ns patronymien (esim Kaisa Ollintytär) käytöstä vasta 1800-luvun puolivälin jälkeen. Sukunimilaki säädettiin v 1920, sen myötä jokaisella suomalaisella tuli olla sukunimi. Naiset olivat säilyttäneet tyttönimensä avioituessaankin, miehen sukunimen ottaminen tuli pakolliseksi vasta v 1929, tuolloin sallittiin myös ns kaksoisnimet. Omat mutkanssa nimiviidakkoon tuovat nimenmuutokset, joita tehtiin vaikkapa silloin, kun taloon tuli vävy ja hän otti sukunimekseen talon tai tilan nimen tai kun mies sai sotapalvelukseen astuessaan sotilasnimen. Suomalaisuusaatteen levitessä varsinkin ruotsalaisperäisiä sukunimiä suomennettiin vuosina 1906 ja 1935 yhteensä n 200 000.

Tietotekniikan kehitys on tuonut uudet ulottuvuudet sukututkimukseen, valtavat määrät aineistoja on digitoitu internetiin kaikkien halukkaiden tutkittavaksi. Kun löytää uuden arvaamattoman tiedonjyvän tai kauan etsimänsä esi-isän syntymäajan, voisi kiljaista riemusta.

Koska alkuperäisiä asiakirjoja on kadonnut ja tuhoutunut paljon sodissa, tulipaloissa ja muuhun käyttöön otettuina, vaikkapa tuomarin naisväen repimät tuomikirjan lehdet papiljoteiksi, on todella innostavaa lukea netistä historiallisten sanomalehtien sivuilta mitä moninaisimpia tietoja esivanhemmistä ja elinoloista. On kauppiaitten ilmoituksia, syntymäpäiväkirjoituksia, kuolinilmoituksia, paikkakunnan tapahtumia, yksityisten myynti-ilmoituksia ja kaikkea tavallisen ihmisen elämään kuuluvaa tietoa.

Mutta mikä onkaan tärkein tiedonlähde sukua selvitettäessä? Tietenkin omat vanhemmat ja muut suvun jäsenet. Juuri nyt kannattaa jututtaa heitä, joilla jotain pientäkin tietoa on vielä muistissa. Täytyy kysellä valokuvien henkilöitä, paikkoja, tapahtumia, ajankohtia, pitää udella vanhojen kirjeiden perään, hoidella paljastamaan salaisuuksiakin. Usein tätä tiedonkeruuta aletaan miettiä vasta siten, kun kaikki on myöhäistä. Turha on enää päivitellä ja harmitella, kun tieto on jo saavuttamattomissa. Nykytekniikka pitää ottaa käyttöön ja tallentaa tarinat heti, kirjoittamisen voi tehdä myöhemminkin tai sen voi tehdä joku muu. Entäpä jos tekisikin tarinoista elävän tallenteen, suvun nuoret ovat tässä taitavia. Sukukirjan ei tarvitse olla painettu paksu, julkisuuteen suunnattu opus. Sukutarina voi olla kuvakirja, isovanhempien kirje lapsenlapsille, DVD sukujuhlista iloineen ja suruineen, koko suvun yksityiseen muistiin. Pääasia on, että löydetty tiedot on talletettu.

Lähde seikkailemaan sukusi historiaan! Se tuo rikkautta elämään verovapaasti kohotetaan samalla henkistä pääomaasi.

Ritva Laukkanen

Taas kirjoituspyyntö minulle lensi, alitajunnassa ajatukset teemaan ensi.

Nyt on vuorossa sukututkimus tai -tarina, joko asia erikseen tai sitten parina.

Sukututkimus vasta on haaveena mulla, mikä todeksi voinee eläkkeellä tulla.

Tutkiako ensin isän vai äidin puolta, onko arkistoissa ennalta saatavuushuolta.

Ennen istuttiin maakunta-arkistoissa, mikrofilmien katselumaailmoissa.

Tilattiin kirkonkirjojen tietoja, kopioita, syntyimiä, lapsia, kuolemia - kaikkia noita.

Jokaiselle oma suku ja historia on tärkeä, onko suvussa taiteilijoita, kädentaitajia ja järkeä.

Monet salat voi tutkimus esille tuoda, saa sukulaisuuden kunniaksi kahvia juoda.

Nyt kun se netti kaikille aloille pakkaa, voi sen avulla tutkia sukujen ukkoo tai akkaa.

Sukukokous se vasta on hauskaa ja nastaa, voi tavata uusia tuttuja, juoda kahvia, korppua kastia.

On se kumma, kun vieras sukulaiseksi kasvaa, juttu sujuu, ei kitkaa, suku kaiken rasvaa.

Kyllä verisiteet ne varmasti hallitsevat meitä, vaikka kulkisimme kaukana ja eri teitä.

Ihmiset etsivät juuriaan ja sukupuuta, mikä voi selittää historiaa ja paljon muuta.

Minun isäni suku on Laukkasia ja suuri, minulla Tourujoen rannassa on oikein joriinin juuri.

*Sirpa Herve (os. Laukkanen)
Jyväskylä*

Miikan nimityö

(15-vuotias Miikka Laukkanen kirjoitti nimityön Jaakko Ilkan koulussa syksyllä 2010)

1. Johdanto

Tässä työssä esittelen etunimeni ja sukunimeni. Minulla on kolme etunimeä. Olen selvittänyt nimeni historiaa internetistä, kirjoista ja sukulaisiltani. Olen oppinut omasta ja sukumme historiasta paljon uutta tätä nimityötä tehdessäni.

2.1 Etunimeni Miikka

Miika on heprealaisperäinen miehen nimi. Miikan nimipäivä on suomenkielisessä kalenterissa 29. syyskuuta. Profeetta Miika kirjoitti Vanhan testamentin pienen profeettallisen kirjan, Miikan kirjan. Nimi on juonos heprean kielen sanasta Mikael, joka tarkoittaa ”Ken on kuin Jumala”. Saman nimen muunnelmia ovat Mikko, Mika ja Miikka sekä naispuolinen vastine Mikaela. Suomessa nimi Miika on vuoden 2009 syyskuuhun mennessä annettu 8347 henkilölle, joista yksi on nainen. Nimen muunnos Miikka on annettu 4948 henkilölle. Molemmat nimet ovat yleistyneet vasta 1960-luvulta alkaen oltuaan sitä ennen varsin harvinaisia. Olen syntynyt Kokkolan keskussairaалassa 28. toukokuuta vuonna 1995. Minut on ristitty mummolassa. Minut kastoi Oulaisten kirkkoherra. Äitini piti nimestä Miikka.

2.2. Toinen nimeni Jaakko

Jaakko on suomalainen miehen nimi, Jaakob-nimen suomenkielinen muoto. Englannin ja Skotlannin James-kuninkaiden ni-

met käännetään suomessa Jaakoksi. Jaakko-nimi on muodostunut vanhemmasta länsisuomalaisesta nimimuodosta Jaako. Jaakon nimipäivä on 25. heinäkuuta, Jaakob vanhemman eli Jaakob Sebedeuksenpojan muistopäivänä Kansanperinteen mukaan Jaakko heittää silloin kylmän kiven veteen. Sanonta merkitsee, että järvivesien on ajateltu alkavan kylmetä tuosta päivästä lähtien. Nykyään tämä tuntuu oudolta, sillä 25. heinäkuuta on Suomessa kuuminta kesää, mutta on otettava huomioon, että sanonta on peräisin ajalta, kun käytettiin julianista kalenteria. Jaakko Haavion juhluvuonna 2004 järjestettiin Turun kristillisellä opistolla Jaakkouden seminaari, jossa jaakko-nimiset puhujat (mm. Jaakko Elenius, Jaakko Heinimäki ja Jaakko Löytty) pohtivat etunimensä merkitystä; seminaari sai jatkoa 2005 Kaisa-seminaarista. 1800-luvun lopulta vuoden 2010 heinäkuuhun mennessä nimi Jaakko on Suomessa annettu 61069 henkilölle, joista kuusi on naisia. Isäni nimi on Jaakko, joten sain sen toiseksi nimekseni.

3. Sukunimeni Laukkanen

Sukunimi Laukkanen juontaa juurensa vanhasta etunimestä Laukka, joka on Laurin aikaisempi, nyt jo käyttämättömäksi jäänyt etunimen muoto. Laukka taas on syntynyt sanasta Laurentius, joka on alun perin ollut latinaa ja on tarkoittanut laakerinlehdillä seppelöity. Pyhä Laurentius on ollut muun muassa miilun- ja kaskenpolttajien suoje-luspyhimys. Alun perin ihmisillä oli ainoastaan kutsumanimi. Laukkanen ei ensin ollut

Sukunimitilasto

21.4.2014

Laukkanen	Lkm	Miehet	Naiset	Suomessa	Ulkomailla
Nykyisenä nimenä	6336	3164	3172	5982	354
Entisenä nimenä	2362	135	2227	2218	144
Kuolleilla	3514	1415	2099	3386	128
Yhteensä	12212	4714	7498	11586	626

Nimipalvelussa etu- ja sukunimitietojen lukumäärät löytyvät kaikista henkilöistä, jotka on rekisteröity Suomen väestötietojärjestelmään. Rekisteröinnin yhteydessä he ovat saaneet suomalaisen henkilötunnuksen. Henkilötunnukset annettiin elossa oleville henkilöille vuosien 1964-1968 välisenä aikana. Tämän ajankohdan jälkeen henkilötunnus on annettu lapselle syntymäilmoituksen perusteella ja ulkomaalaiselle erillisen rekisteröinnin perusteella.

Väestörekisterikeskuksen tilasto huhtikuu 2014.

varsinainen sukunimi, vaan nimellä osoitettiin henkilön kuuluvan tiettyyn sukukuntaan. Tätä sukukuntaa kutsuttiin sen vanhimman patriarkan kutsumanimen mukaan. Laukan poika tai tyttö ja Laukan sukuun kuulunut olisi ollut Laukkain. Suvun jäsenillä oli tiettyjä nautinta- ja perimysoikeuksia. Aikojen myötä Laukkain muuttui Laukkaseksi. Muiitten savolais-karjalaisten sukunimien tavoin myös Laukkanen on muuntunut suvun yksilöitten periytyväksi sukunimeksi. Laukkasten suvun voi olettaa syntyneen keskiajalla 1200-luvun jälkipuoliskolla Laatokan ja Saimaan välisellä alueella ja levinneen vesistöjä pitkin ensin Sääminkiin, jota voidaan pitää sukumme savolaisena kantakotina, ja sieltä ympäri Suomea. Erityisen runsaasti Laukkasia on kuitenkin ollut Pielavedellä. Siellä asui ennen sotia Laukkasia miesmääräisesti enemmän kuin missään muussa Suomen pitäjässä Pielaveden Laukkalan kylässä Laukkasia on esiintynyt jo 1500-luvun puolivälistä lähtien. Sukunimi tulee minulle isäni puolelta.

4. Päätäntö

Nimityön tekeminen oli melko vaikeaa, koska tietoni piti etsiä ja kysellä. Vaikeinta oli etsiä tulostinta tai saada internetyhteyttä, että saisin tämän valmiiksi ajoissa, mutta minusta tästä tuli aika hyvä. Pidän perinteisistä suomalaisista nimistä.

5. Lähteet

www.wikipedia.fi, www.laukkaset.org, Laukkanen Anne-Maria, Laukkanen Jaakko, Laukkanen Outi, Laukkanen Matti, Tuominen Mauno.

Opettajan arvostelu kirjoituksesta:

”Nimityösi on sujuvalla ja hyvällä asiatyylillä kirjoitettu! Siitä löytyvät vaaditut luvut. Olet löytänyt mukavasti tietoa nimestäsi. Nimi-kirjoista olisit saanut vielä lisää kiinnostavaa tietoa. Myöhästyneestä palautuksesta pieni miinus, arvosana ilman miinusta 9½.”

Sukupolvien ketjut

Mahdatko sinäkään kovin pitkälle tuntea sukupolvien ketjuja isäsi ja äitisi suvuissa! Nykyisin ei suvulla ole Suomessa samaa arvoa kuin menneinä aikoina. Luin lehtiartikkelin, jossa Italiasta Suomeen avioitunut nainen ihmetteli, miten vähän suomalaiset pitävät yhteyksiä omiin sukulaisiinsa. Hänen mukaansa kissat ja koirat näyttävät monille olevan läheisempiä omaisia kuin siskot ja veljet.

Pohjoismaiseen hyvinvointiin kuuluu, että yhteiskunta huolehtii kansalaisistaan eikä suvun tukiverkkoa välttämättä tarvita. Silti monet isovanhemmat auttavat vaivojaan säästämättä lastenlastensa hoidossa, sillä tarvetta hoitamiseen on myös päiväkodin ollessa suljettuna ja pienten koululaisten tuki on tarpeen iltapäivisin. Myös ikääntyneet vanhemmat saavat apua lapsiltaan, koska vanhemmat aikanaan hoitivat lapsiaan, niin lapset puolestaan pitävät huolta vanhemmistaan. Toisaalta hoitohenkilökunnan kuulee kertovan surullisia kohtaloita hoitokotdeissa olevista vanhuksista, joiden luona eiukaan käy, ei edes omat lapset.

Sukunimet ovat useimmiten miesten mukaan jatkuvia, mutta tunnetasolla vahvemmat muistot lienevät äideistä, mummoista ja isomummoista.

Kun se jolta sait elämän
on kivulla lähtenyt,
on kuin keinu pysähtyisi,
maailma humautaisi kuulumattomiin.
Näet hiljaisen talon maisemassa,
lapset heinäkorkuisina sen edessä,
joku avaa vintin ikkunan,
pihlaja tekee marjaa.
Lähestyt sitä hitaasti
järveltä päin
ja jokainen kahahdus,
tuoksu, suhina
repäisee väylät auki
lapsuuden kaikkiin kesiin.

Helena Anhava

Minun ja sisarusteni isovanhemmat olivat talonpoikaissukua ja vanhukset saivat asua kotitalossa seuraavan sukupolven hoitamina kuolemaansa asti. Isäni kuoli jo työikäisenä, mutta äiti eli pitkän elämän. Huolimatta heikentyneestä kunnostaan hän ei halunnut muuttaa pois tutusta kaupungista, vaikka kukaan lapsista ei asunut samalla paikkakunnalla. Me viisi lasta pidimme yllä turvallista oloa äidille matkustamalla mahdollisuuksiemme mukaan häntä tervehtimään ja ainakin soittamalla viikoittain.

Pitkistä matkoista ja omista työtehtävistämme huolimatta onnistuimme pitämään hänestä hyvää huolta. Äiti jakoi kiitoksia meille kaikille, kävimme usein tai harvemmin hänen luonaan. Eräänä yönä äiti sitten nukahti pois ja Anhavan runon tapaan keinu pysähtyi, ja yksi lenkki suvusta oli siirtynyt pois luotamme.

Itselleni sukusiteet ovat iän myötä tulleet tärkeämmiksi kuin kiireisinä työvuosina. Kuulos-

ti hyvältä idealta, kun eräs ystäväni kertoi heidän suvussa olevan tapana pitää vuosittain serkkujen kokous. Sukuseuraan kuuluminen on yksi tie päästä oman sukunsa sukupolvien ketjujen jäljille ja solmia suhteita sukulaisiin. Serkkuihinkin on antoisaa tutustua sukukokouksissa.

Valokuvaaja: Niina Laukkanen, Kuopio
Kirjoittaja: Raija Markkula

Laukkojen suku

NÄINKIN HELPOSTI VOI SUKUTUTKIMUS RATKETA ... HAAPAVEDEN LAUKKOJEN SUVUN ESI-ISÄN LÖYTYMINEN

Olen ollut kiinnostunut sukumme vaiheista ja melko lailla "hurahtanut" jopa sukututkimukseen. Olen äitini suvun Rapojen tiennyt aina olleen karjalainen suku, joka on asunut 1600-luvulta lähtien Lumivaarassa luovutetun Karjalan alueella. Mutta ihmetykseni oli melkoinen, kun suomalaisissa sukunimikirjoissa mainittiin, että Laukkakin on karjalainen sukunimi.

Asia aukeni muutaman vuoden takaisessa kirjoituksessa Karjala-lehdessä, jossa kerrottiin Karjalan Pirneksistä ja että he olivat aiemmin Laukkoja. Laukat ovat asuneet Haapavedellä Pyhäjoen varrella mm. Mieluskylässä 1500-luvulta lähtien. Laukat on perinteisesti mielletty keskipohjanmaalta kotoisin oleviksi.

Karjalan Pirnekset ovat samaa sukua ja he ovat nimenneet esi-isäkseen Pekka Matinpoika Laukan (1700 -1786), joka asui Oulaisten Matkanivan Pirneskosken talossa, josta hän muutti v.1744 Kiteen Matkaselkään. Sittenmin tuo alue Kiteestä on jakautunut eri kunniksi ja viime sodan jälkeen se alue jäi itärajan taakse. Pekka Matinpoika Laukka, joka edustaa sukupolvitaulumme 7. sukupolvea, otti sukunimekseen Pirnes ja rakensi uuden kantatalon Karjalaan, jolle hän antoi nimen Pirnelä.

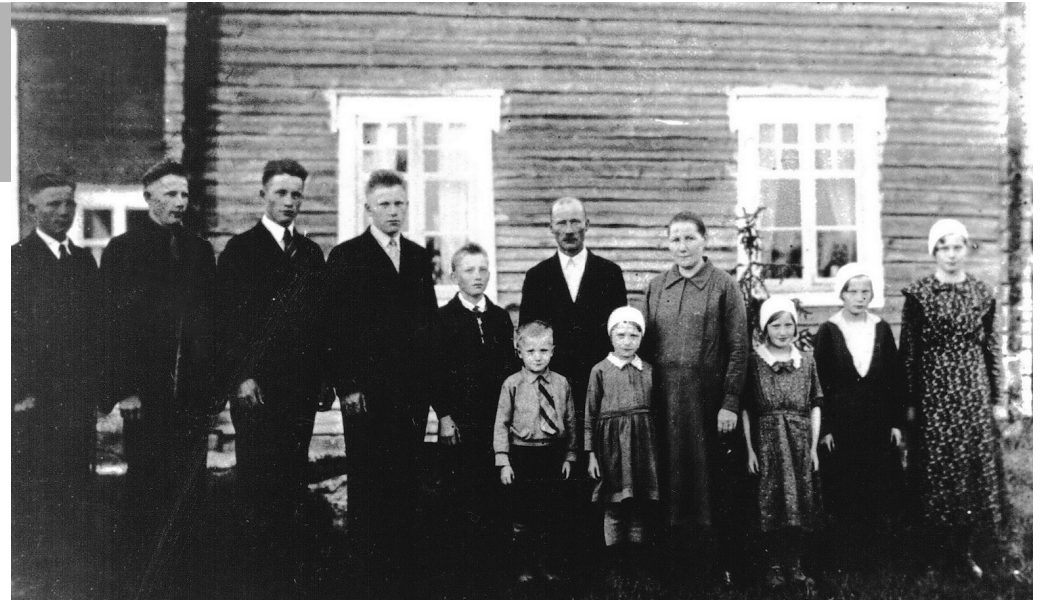
Kun lokakuussa 2012 järjestettiin Vantaalla iso valtakunnallinen "KUULUTKO SUKUJUNI" -tapahtuma, olimme siellä Jääskeläisen sukuseuran (johon mieheni kuuluu) kokouksessa. Esitelmästä huomasin, että Karjalan Pirnekset ry oli tapahtumassa näytteille asettajana, joten menin heti kokouksen jälkeen heidän osastolleen.

Kun kerroin hiukan taustoja, mm. Hermannipappa, joka oli käynyt Amerikassa tienaamassa talorahat, Karjalan Pirnekset ry:n puheenjohtaja Unto Pirnes ilmoitti saman tien, että "melko suurella todennäköisyydellä" olemme sukulaisia.

Kun seuraavan viikon alussa sain sähköpostia Haapavedeltä kotoisin olevalta sukututkijalta Jari Laukalta (s. 1968), hän vahvisti, että olen ollut oikeilla jäljillä ja että sukulaisia (Laukkoja) asuu vieläkin Mieluskylässä, josta isoisäni eli Hermannipappa on muuttanut naapuripitäjään Nivalaan v. 1910, tosin vain Nivalan ja Haapaveden rajalle, josta hän oli ostanut entisen kruununtorpan, jolle hän antoi nimen Petäjämaa. Kun ensimmäinen viesti Jari Laukalta tuli, olo tuntui epätodelliselta enkä oikein saanut untakaan, niin tohkeissani olin. Jari Laukalta olen saanut muitakin tietoja, mm. sukupolviketjut hänen ja minun sekä Unto Pirneksen sukuhaaroista, jotka todistavat, että olemme sukulaisia keskenämme.

Perheessämme on ollut vitsin aiheena, kun asetelmassa karjalainen äiti ja pohjalainen isä, oli karjalainen iloisuus vaihtanut paikkaa. Tuohonkin asiaan tuli kertaheitolla selvyys, kun isän esi-isä on varmistunut karjalaiseksi ja äidin suvussa on jäänyt epäselväksi, mistä ensimmäinen Rapo on tullut Lumivaaraan. Totuuden nimissä on pakko sanoa, että karjalaisen veren määrä esim. isäni suonissa on melko pieni.

Isäni suku Laukat on lähtöisin Karjalasta Jääsken suurpitäjän Laukkalan kylästä, jos-

Tuusina Laukkoja eli Hermannin ja Lydyän Laukka 10 aikuisiksi eläneen lapsensa kanssa Petäjämaalla

sa ensimmäinen tiedossa oleva esi-isä Juho Laukka(nen) on syntynyt noin vuonna 1490. Kun tämä isän suvun linkki aukesi Karjalan Pirnekset ry:n avulla v. 2012 syksyllä, tuntui aika jännälle, kun Haapavedeltä kotoisin oleva sukututkija Jari Laukka esitti meidän sukupuumme ihan valmiina. Minulla oli katkeamaton sukupolviketju, jossa on 14 sukupolvea. Juho Laukka(nen) edustaa 1. sukupolvea ja itse edustan 14. sukupolvea.

Jari Laukan, Unto Pirneksen ja minun yhteinen esi-isä, josta polveudumme, on edellä mainitun Pekka Matinpoika Laukan isä lautamies Matti Matinpoika Laukka (s. 1664), joka edustaa 6. sukupolvea. Katkeamaton sukupolviketju sisältää kaksi ns. äitilinjaa, kun Matti Matinpoika Laukan pojalla Eskolla ei ollut poikaa, sukunimi siirtyi hänen Helga-tyttärensä miehelle. Kun Helgallakaan ei ollut poikaa, sukunimi siirtyi hänen Pieta (Beata) -tyttärensä miehelle. Tällä tavalla talon nimi siirtyi vävyille "suvun nimeksi" läntisessä Suomessa; Karjalassa tällainen ei ollut yleistä.

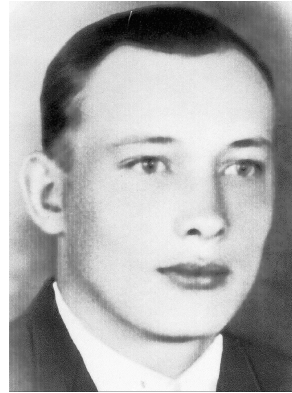
Olemme mieheni kanssa monta kertaa epätoivoisina pettyneet noiden juurien selvittämisessä, kun Pohjanmaalla samalla henkilöllä on ollut neljäkin eri "sukunimeä". Muistan isäni Niilo Laukan kertoneen, että Hermannipappa on aina sanonut, että me olemme Laukkoja ja kun pappi oli Amerikassa, passi oli Laukan nimellä. Tämä oli minullekin itsestään selvää, kun menin tapaamaan Unto Pirnestä. Hän oli merkinnyt muistiin minusta, että "Olen se nainen, joka sanoi, etten ole koskaan epäillyt olevani Laukkoja, vaikka sukunimi onkin länsisuomalaisen tapaan useamman kerran vaihtunut talojen vaihtuessa. Olen todella kiitollinen ja onnellinen saamastani avusta."

Serkkuni tytär on tutkinut sukuamme ja hän on päättänyt jo ennen minua omassa selvityksessään pitämään v. 1490 syntynyttä Juho Laukkaa esi-isänämme. Kun keskustelimme puhelimessa tästä asiasta, totesimme melkein yhteen ääneen, että minun selvitykseni arvoa ei vähennä tippaakaan se, että hän on päättänyt samaan lopputulokseen ennen minua, vaan ihan päin

Hermann Laukka 1920-1993.
Kuva otettu Amerikan matkan
aikana 1905-1909

Niilo Laukka 1920-1993. Kuva on
muokattu sotilaspassin kuvasta.

vastoin. Hänen mielestään tällainen harvinaisen ratkaisu on sukututkimuksessa mahdollinen. Ja ennen kaikkea, työvoittohan tämä on.

Olen ihmetellyt, kuinka näin on onnistunut käymään, kun itse en ole tehnyt mitään ja ainoa ansioni on osua oikeaan aikaan oikeaan paikkaan. Tietysti tuo muistikuva, että Pirnes sukunimenä oli entuudestaan tuttu, auttoi asiaa.

Nyt tuntuu kuin yksi ympyrä olisi sulkeutunut, kun olen saanut Laukkasten sukuseuran jäsenyyden. Kun yksi serkkuni kysyi kerran, ovatko Laukkaset samaa sukujuurta, sain vastauksen tuohon kysymykseen sukuseuran kotisivuilta. Sieltä on luettavissa, että Haapaveden asuin-sijakseen valinneet ottivat nimen Laukka. Juho Laukan nimi ja syntymävuosi n.1500 mainitaan, mutta Laukkalan kylästä en ole vielä löytänyt mainintaa. Tuo huikea sukutarina 524 vuotta ensimmäisen Laukan syntymästä tähän päivään asti on saanut arvoisensa lahjan, kun me Laukat olemme saaneet uusia sukulaisia Laukkasista.

Toisella tapaa ympyrä on sulkeutunut, kun huomasin facebookissa ryhmän JUURET JÄÄSKESSÄ. Koska Juho Laukka(nen) on alun pe-

rin lähtenyt Jääskestä, tuntui luontevalle liittyä tuohon ryhmään. Sain tuossa ryhmässä paljon puhuvan nimimerkin perusjäskeläinen, joka pitää sisällään monta asiaa: Ensiksi, että isäni suvun juuret ovat Jääskessä. Toiseksi, että sukunimeni on Jääskeläinen, joka on mieheni sukunimi ja hänen juurensa ovat Muolaassa. Kolmas ja melko perustavaa laatua oleva syy tuon nimimerkin käyttöön on se, että äitini suvun Rapojen puolelta löytyy esiäiti 1700-luvulta nimeltään Cecilia Jääskeläinen. Jos kaikki Jääskeläiset ovat lähtöisin Jääskestä, näyttää siltä, että olemme mieheni kanssa sukulaisia. Tosin, kun edustan 14. sukupolvea Juhon jälkeen, ei minulla ole kovin paljon Juholta perittyä karjalaista perimää.

Lisäksi olen kuullut, että muitakin Laukkasia on siirtynyt Jääskeltä Laukkalan kylästä muualle päin Suomea, lähes samoihin aikoihin kuin Juho, myös parempia maita etsimään. Luultavasti väkeä oli Karjalan kannaksella jo niin paljon, että sieltä oli pakko lähteä välttämättä kauemmas.

Tämän kirjoituksen laati Eila Marjatta Jääskeläinen o.s. Laukka Vantaalla
Kuvat: Eila Jääskeläinen

DNA-TESTINI AVASI UUSIA SIVUJA SUKUNI SELVITTÄMISESSÄ

Olen jo runsaan kymmenen vuotta tutkinut sukuani ja vasta nyt tehtyäni DNA-testin pääsin selville siitä, mistä sukuni on kulkeutunut Vienan-Karjalaan, perimätiedon mukaan Suomesta. Sukuni on Kontokin Laukkasia. Vienan Karjalan DNA-projekti on antanut paljon tietoa ja varmistanut perimätiedon oikeaksi. Se kertoo mm. että minun esi-isäni on siirtynyt Pohjois-Savosta Vienan-Karjalaan. Kuulun sellaiseen ryhmään, johon Suomen miehistä n. 60 % kuuluu. Ryhmä on nimeltään haploryhmä N1c. Suomi on tällä hetkellä ainoa maa (väestö), jossa N-haploryhmä muodostaa enemmistön.

Olen lainannut seuraavat tekstit Sari Heimosen kirjoituksesta hänen antamallaan luvalla. Sari Heimonen on mm. Lesosen sukuseuran puheenjohtaja Muhokselta.

"DNA-TESTAUS SUKUTUTKIMUKSEN APUNA

Kirjoittaja ylläpitää mm. Vienan Karjalan DNA-projektia (White Sea Karelian families) yhdessä tutkija Jaakko Häkkisen kanssa. Tutkimme vienalaisten isä- ja äitilinjoja ja projektin tarkoituksena on selvittää DNA:n keinoin Vienan Karjalan asutuksen historiaa.

Dna-testausta sukututkimuksen apuna on käytetty 2000-luvun alkuvuosista saakka.

Vielä vuonna 2007 se oli harvinaista. Yhä enenevässä määrin sukututkijat käyttävät testausta nykypäivänä apunaan.

DNA-projektit

Tutkijat ylläpitävät erilaisia DNA-projekteja. On olemassa mm. maantieteellisiä, haploryhmiin, sukunimiin sekä heimoihin perustuvia projekteja. Maantieteellisistä projekteista voisinkin mainita mm. Russian DNA project, Suomi-DNA-projekti, Vienan Karjalan DNA-projekti. Sukunimiin perustuvista DNA-projekteista, joita yleensä ylläpitävät sukuseurat, voisinkin mainita muutamia suomalaisia: Holappa, Hiltunen, Kukkonen, Martinen, Rossi sekä lukuisia ulkomaalaiseen nimeen perustuvia tutkimusryhmiä. Heimoihin perustuvia ovat mm. Normannien DNA-ryhmä, saamelaiten DNA-tutkimusryhmä jne. Ryhmiin kannattaa liittyä, sillä he usein jaottelevat testituloksia eri tavoin ja niistä saa lisää tietoa.

Miksi testejä ylipäättään tehdään ja mitä niistä hyötyy?

Esimerkiksi suvussa saattaa olla useita haaroja, joiden jäljittäminen perinteisin sukututkimuskeinoin voi olla vaikeaa sekä sukulaisuuden löytäminen tämän vuoksi hankalaa. Saman sukunimen omaavat eivät välttämättä ole saman esi-isän jäl-

keläisiä ja tämä pystytään testillä joko kumoamaan tai todistamaan. Löydetäänkö koskaan säilyneitä asiakirjoja sukututkimuksen avuksi esim. 1200-1300-luvulta? Vanhimmat kirjalliset lähteet Suomessa alkavat 1500-luvulta. DNA-testaus menee pidemmälle ja sillä saa tietää mitkä suuhaarat kuuluvat saman esi-isän jälkeläisiin. Perinteinen sukututkimus nojautuu mm. kirkonkirjoihin, tuomioasiakirjoihin, henkikirjoihin jne., joiden tiedoista keskimääräisesti yli 5% on virheellisiä. Lisäksi testauksella saadaan tietoja saman esi-isän jälkeläisten muuttoliikkeistä. DNA-tutkimusta voidaan käyttää jo tehtyjen sukututkimusten tarkastamiseen. Sillä voidaan vahvistaa tehdyt tutkimuksen oikeiksi, taikka kumota ne. Suvun mieslinjojen Y-DNA tutkimustulosten tulee olla lähes samoja, jos tutkitut miehet ovat esim. saman 1500-luvulla eläneen kantaisän biologisia jälkeläisiä. Markkereiden ero saa olla korkeintaan 2 J o 3 markkerin ero kertoo sen, että esi-isää ei välttämättä löydy kirjallisista lähteistä. Lisäksi testauksella voi löytää uusia sukulinjoja.

Dna-testi voidaan tehdä sekä naisesta että miehestä. Isälinjatutkimus on nimeltään Y-kromosomitutkimus (Y DNA) eli isänisänisänisän jne. hamaan alkuisään saakka. Äitilinjan testi on MtDNA eli äidinäidinäidin jne. hamaan alkuäitiin saakka. Miehes-

tä voi saada sekä äiti- että isälinjan testit. Naisesta vain äitilinjan, koska nainen ei kannan Y kromosomia.

Yhteinen sukulaisuus toisen testatun henkilön kanssa eli osumat.

Kun testitulokset ovat tulleet, saat listan nk. osumista (matches), kenellä on sama DNA-perimä kuin Sinulla. Lista tulee omille sivuillesi kohtaan Y DNA matches. Listalla on nimiä ja sähköpostiosoitteita, mikäli henkilö on antanut luvan tietojen antamiseen osumalleen.

Voit valita mistä markkerilistalta haluat katella osumia: 12, 25, 37,67 tai 111. Yleensä 12 ja 25 paneelissa on paljon osumia. Siis mitä enemmän niitä nimiä on, niin sitä enemmän on yhteisen esi-isän jälkeläisiä. Toki nämä ovat todella kaukaisia saman esi-isän jälkeläisistä – puhutaan tuhansista vuosista taaksepäin. Kannattaa katsoa 37, 67 ja 111 markkereiden osumia. Ne tuovat aikaa lähemmäs tätä päivää Jos esim. 67 markkerin listalla on 0 step match se tarkoittaa täydellistä osumaa. Jos siinä on esim. 3 step match, niin se tarkoittaa hiukan kaukaisempaa osumaa.

Lisäksi listalta näet testihenkilön tiedossa olevan varhaisimman esi-isän nimen ja mahdollisen syntymä- ja kuolinajat ja paikkakunnat. Nämä tiedot on testihenkilö syöttänyt itse sinne tietokantaan. He

ovat saaneet nämä tiedot arkistolähteistä tutkimalla. Tämä on siis testihenkilön isänisänisänisänisä.jne, mikä on löydetty arkistolähteistä. On tärkeää, että myös Sinä tallennat nämä varhaisimman esi-isän tiedot tietokantaan.

Jos sinulla on 0 tai 1-2 askeleen ero johonkin testattuun henkilöön, kannattaa häneen ottaa yhteyttä ja vertailla yhteisiä sukujuuria, jotka olette saaneet selvitettyä arkistolähteistä.

Miten löytää yhteisen esi-isän?

Tutkijat ovat kehitelleet erilaisia tapoja havainnoida ja laskea yhteisiä esi-isiä. Useat tutkijat tekevät evoluutiopuita, joiden perusteella voi hahmottaa eri sukujen yhteisiä juuria. Lisäksi on olemassa laskukavojia, joilla voidaan kahden eri henkilön markkereista laskemalla laskea yhteisen esi-isän syntymäaika. Näihin on netissä olemassa erilaisia ohjelmia, joita on pienellä tutustumisella aika helppo käyttää. McDonaldsin laskuri sekä MyMcgee:n laskurit ovat yleisimmät käytössä olevat. Laskurit ovat suuntaa antavia, ei siis tarkkoja.”

Omien DNA-testien tuloksia

Tilasin ensin isänisänisän jne. linjan Y-DNA 67 markerin testin. Kuulun sellaiseen

ryhmään, johon Suomen miehistä yli 60 % kuuluu, haploryhmään N. Oma ryhmäni on N1c1.

Viime keväänä tilasin myös äitilinjan mtDNA testin, joka tehtiin samasta sylkinäytteestä kuin aikaisempi isälinjan testi. Siinä haploryhmä oli H. Tämä ryhmä on Länsi-Eurooppalainen, johon kuuluu suomalaisista naisista n. 40 %. Äidinäidinäidin jne. linja on H1a2.

Syyskuussa tilasin Family Finder (FF), ”serkkuhaku” testin (sama sylkinäyte, kuin edelliset testit). Family Finder -tutkimus ei välitä isä- eikä äitilinjoista. Se etsii sukulaisia kaikista sukuhaaroista. Se löytää yhtä lailla mies- ja naisserkut, sekä isän että äidin suvun puolelta, Suomi-DNA -projektiin liittyneistä henkilöistä.

Näistä kaikista testeistä tulee henkilökohtaiset tunnusluvut sähköpostiin, joiden kautta pääsee netissä omille sivuille. Näitä tietoja ei ulkopuoliset pääse katsomaan. Netistä löytyy paljon tietoa mm. Suomi DNA, joka on kaikkien vapaasti katseltavissa.

Suomi-dna-tutkimus on luettavissa osoitteessa: fidna.info/wp/?lang=fi

Pauli Laukkanen, Kajaani

Kerimäen Laukkaset

Keitä ovat Kerimäen Laukkaset? Mistä he ovat tulleet ja mistä nimensä saaneet? Entä Säämingin tai Pielaveden Laukkaset?

Vuonna 1686 kirkkolaki määräsi, että rip-pikirjat, historiakirjat eli syntyneet, kuolleet ja vihityt, sekä muuttaneiden luettelot on pidettävä ajan tasalla jokaisessa Suomen seurakunnassa. Kirkonkirjoja oli tosin alettu pitää useilla paikkakunnilla jo aiemminkin. Näin Laukkasetkin päätyivät kattavasti kirjoihin ja kansiin.

Kirkolliset kirjat ovat sukututkimustiedon päälähde. Valitettavasti kirjoja on hävinnyt ja tuhoutunut, jopa tuhatta. Tutkimusaineistoa täydentävät maallisten viranomaisten henki- ja maakirjat, tuomiokirjat jne.

Sukututkimustyö, jota ansiokkaasti monet henkilöt ovat tehneet, on selviittänyt ja kirjannut hyvin suuren määrän Suomen Laukkasia ja heidän sukulaisuussuhteitaan useiden vuosisatojen ajalta. Kuten joissakin suvuissa, Laukkasille ei ole löydettävissä yhteistä lähtöhenkilöä, kantaisää. Jos sellainen on olemassa, on hän elänyt paljon ennen tutkittavissa olevaa ajanjaksoa.

Laukkasten sukukunnan on arveltu syntyneen vuosisatoja sitten Karjalan Kannaksella. Entisen Jääsken pitäjän Laukkalan kylän on jopa ajateltu olleen Laukkasten kantapaikka. Täältä he olisivat Saimaan vesiteitä myöten levinneet vuosisatojen aikana asuttaen ensin eteläistä Savoaa jatkaen edelleen kohti maan sisäosia. Jossakin vaiheessa Laukkaset löysivät tiensä myös Kerimäen seuduille.

Ovatko kaikki Laukkaset yhden isän lapsia, jää arvailtavaksi. On mahdollista, että aikain saatossa on syntynyt edellisen ohella muitakin Laukkassukuja eri puolilla maata.

Nimitykset, kuten Kerimäen tai Säämingin Laukkaset, kutsuttakoon niitä tässä sukuhaaroiksi, ovat syntyneet paljolti asuma-alueiden mukaan tutkimustyön myötä. Sukuseuran sukurekisterin Kerimäen tiedostoon on kertynyt tällä hetkellä noin 2000 Laukkanen- nimistä henkilöä. Merkittävän joukon heistä tutkimus on liittänyt samaan lähtöhenkilöön. Hän oli Kerimäen Laukansaaren kylän verotalonpoika Lauri Laukkanen, jonka syntymävuodeksi on kirjattu 1530.

Tiedostossa on lisäksi useita alueen Laukkas-sukuja, joita on tutkittu taaksepäin 1700-luvulle asti, mutta joiden varhaisempia vaiheita ei vielä tunneta eikä yhtymäkohtia laajaan Laukkas-sukukuntaan. Osa näistä suvuista saattavat juontua ajasta ennen Lauria taikka polveutuvat vaikkapa Laurin pojasta Pekasta tai muista urhoista, joista nimi on kirjautunut tietoon, mutta heitä seuranneet sukupolvet ovat vielä tuntemattomia.

Laurista polveutuvat sukuhaarat ovat asuttaneet aikanaan laajasti Kerimäen ympäristöä. Muun muassa vuonna 1649 syntyneen talonpoika Anders Laukkasen jälkeläiset asuttivat runsaslukuisesti Kesälahden- ja Vaaran kylä. Pitkälän kylä sai vahvan Laukkas-asutuksen toisen Laukansaarelaisen Andersin, vuoden 1690 tienoilla syntyneen talonpojan muutettua asumaan kylälle vuonna 1735.

Tänä päivänä nämä Laukkas- joukot ovat hajaantuneet ympäri maata. Laukkasten Sukuseuraan kuuluvista noin sadasta Ke-

rimäen Laukkasesta itäisessä Suomessa asustelee enää kolmisenkymmentä, Kerimäen seudulla ei montakaan.

Maantieteellisesti Säämingin ja Kerimäen Laukkaset ovat naapureita ja ovat varmasti asustaneet ristiin alueitaan. Sukuhaaroilla on kuitenkin omat juurensa, omat lähtöhenkilönsä. Näin nimetyt sukuhaarat muodostavat omat ryhmänsä, omat lehvästönsä kuuluen osana Laukkas-sukukunnan mittavaan sukupuuhun.

Ensi kesäkuussa kokoontuvat Kerimäen Laukkaset sukuhaaransa omaan tapaamiseen. Päivän aikana jutustelun ja ruuan lisäksi saadaan kuulla esi-isiemme elämästä vuosisatojen saatossa, sukututkimustilanteesta ja varmasti keskusteluissa mietitään juuriamme, kenen lapsia olemme ja mihin aika on meitä viskellyt. Tapaamiseen pyritään haastamaa mukaan muitakin Kerimäen Laukkasiksi tiedettyjä, kuin sukuseuraan kuuluvia. Näin kuva joukostamme monipuolistuu ja rikastuu. Tapahtumaan odotetaan runsasta osanottoa.

*Pekka Laukkanen
Kerimäen sukuhaara*

Tiedotuksia jäsenille:

JÄSENYSEDUT

Sukuseuraan liittyvät uudet jäsenet saavat halutessaan suppean esipolvi-taulun sukuhaarastaan, kun ensimmäinen jäsenmaksu on maksettu sukuseuran tilille. Esipolvi-taulua varten tarvitaan riittävät tiedot vanhimmasta tiedossa olevasta esi-isästä eli nimi ja syntymäaika ja/tai - paikka niin tarkasti kuin mahdollista.

SUKUNEUVOSTON KOKOUKSET

Sukuneuvoston 71. kokous pidettiin 15.2.2014 Juhanalan kartanossa Joroisissa.. Sukuseuran jäsenmääräksi todettiin 802, jäsenmäärä on laskusuunnassa. Yllättävän paljon on heitä, jotka eivät ole maksaneet vuosittaista jäsenmaksuaan. Päätettiin, että lehteä ei postiteta jäsenmaksunsa maksamatta jättäneille. Neuvoston jäseniä kehoitettiin etsimään lähipiiristään seuraan kuulumattomia Laukkasia. Jäsenhankinnasta palkitaan, kts Jäsenhankintatalkoot numerossa 2/2013.

Päätettiin kannustaa Laukkasten eri sukuhaarojen yhteydenpitoa. Kerimäen sukuhaaraan kuuluvat kokoontuvat tulevana kesänä. Katso seuraava sivu.

Pielaveden sukuhaaran sukukirja

Skannatut kuvat on siirretty muistitikulle, kuvien luetteloointi on loppusuoralla. Osa kuvista skannattiin Rovaniemen Pohtimolammella pidetyn pielavetisten sukukokouksen näyttelyplansseilta. Kaikkien kuvien omistajaa ei pystytty selvittämään.

Päätettiin toimenpiteistä

ehdotukseksi Laukkasten Sukuseuralle Ruotsista ilmoitetusta testamenttilahjoituksesta.

Vuoden 2014 sukulehtien teemat vahvistettiin

Kevät: Sukututkimus ja sukutarinat
Syksy: Jouluku ja vuoden 2015 sukukokous

Vuoden 2015 sukukokous

päätettiin toteuttaa la 27.6.2015 Järvenpään seurakuntaopistolla. Kts s. 34.

SUKUTUTKIMUSKURSSIT LAUKKASILLE

Sukuneuvosto päätti selvittää, kiinnostaako Laukkasten sukua tutkivia jäseniä omat sukututkimuskurssit. Tavoitteena on järjestää kurssi 2-3 päiväisenä viikonloppukurssina jossakin kansanopistossa. Kurssille voitaneen ottaa enintään 12 osallistujaa. Ajankohdaksi on kaavailtu syksyä 2014. Sukuseuralalla on mahdollisuus tukea kurssia taloudellisesti.

Jos Kiinnostaa, ota yhteyks puheenjohtaja Ristoon tai lehden toimittaja Ritvaan.

Sukuneuvoston seuraava kokous

on 6.9.2014 Jyväskylässä

SUKUJUURILTAAN KERIMÄKELÄISET LAUKKASET

Kokoonnumme Punkaharjun Vaahersalossa
la **28.6.2014** klo 12- Maatilamatkailu Mannilassa,

Koskelonniementie 127 puh. 015-644 265

www.maatilamatkailumannila.com

Rantakatissa etsimään juuriamme.

Ilmoittautuminen Päiviö Turtiaiselle
(paivioturtiainen@gmail.com) tai
0400-857 005 15.6. mennessä.

Mahd. majoitusvaraukset suoraan Mannilaan.

Ohjelmassa: tietoa Laukansaaren Laukkasista,
Punkaharjasta ja Laukkasten sukuseurasta.
Lisäksi runoa ja laulua.

TERVETULOA!

Sukujuuria jäljittämässä

Joku voisi äkkiseltään ajatella, että sukututkimus on vain pitkäpiimäistä nimien ja syntymäaikojen selvittelyä ja luettelointia tai turhauttavaa huonolla käsialalla kirjoitetun asiakirjojen kahlaamista. Tätä kaikkea se toki osittain onkin, mutta tulokset, onnistuminen, korvaa kyllä kaiken väsyttävän uusrastamisen. Kun onnistuu löytämään uuden tiedon, joka auttaa selvittämään palasen sukupolvien katkeamatonta ketjua, saa jonkinlaisen yhteyden näihin jo kauan sitten eläneisiin persooniin ja heidän elämäntaloihinsa, jotka rupeavat avautumaan aivan toisella tavalla.

Oma kiinnostukseni sukututkimukseen virisi jo vuosia sitten, kun ryhdyin jäljittämään isäni suvusta (Lohtander) tehtyä tutkimusta, jota lopulta ei löytynytäkään. Ihan hukkaan ei uurastukseni kuitenkaan mennyt, sillä jäljityksen tuloksena löytyi liuska nimiä, joita oli A-nelosen arkille hahmotellut Isäni sisaren mies, toimittaja Veikko Peltola.

Veikon jäämistöstä löytyi myös rovasti Verneri Louhivuoren laatima Lohtander-suvun historiikki sekä nippu Nurmeksen seurakunnasta 50-luvun lopussa tilattuja virkatodistuksia. Tämä materiaali herätti lopullisesti uteliaisuuteni, sillä halusin selvittää, miten tuon historiikin ja virkatodistusnivaskan vieraankuuloiset nimet liittyivät siihen sukuun, jonka itse tunsin.

Isoisälle löytyi kokonaan uusi perhe

Vähitellen kiinnostukseni laajeni isän suvusta äidin sukuun ja ryhdyin innolla tutkimaan Massisten menneisyyttä. Hämmästykseni

oli suuri, kun isoisälle löytyikin kokonainen uusi perhe, josta en ollut tiennyt mitään! Tämän aiemman perheen lapset olivat yhtä lukuun ottamatta menehtyneet kuukauden parin vanhoina ja nuorimman lapsen kuoleman jälkeen myös silloin 30-vuotiaan vaimon sydän oli pettänyt. Näin sai selityksen olemassaololle myös äitini velipuoli Leo, jota en muista koskaan tavanneeni, mutta jonka jostain syystä olin kuvitellut olleen isoäitini Gustavan avioton lapsi.

Isoäidistäni Gustava Massisesta s. Laukkanen (1878-1955) minulla ei ollut montakaan muistoa, sillä hän kuoli kun itse olin vasta 5-vuotias ja fyysinen välimatkammeikin oli ollut melko pitkä. Vielä huonompi oli tilanne suhteessani äidin isään, Yrjö Massiseen (1873-1934), joka oli kuollut jo kauan ennen syntymääni. Äidin ja muiden sukulaisten kertomusten perusteella olin kuitenkin muodostanut isovanhemmistani jonkinlaisen kuvan, jota sukututkimuksen avulla ryhdyin täydentämään.

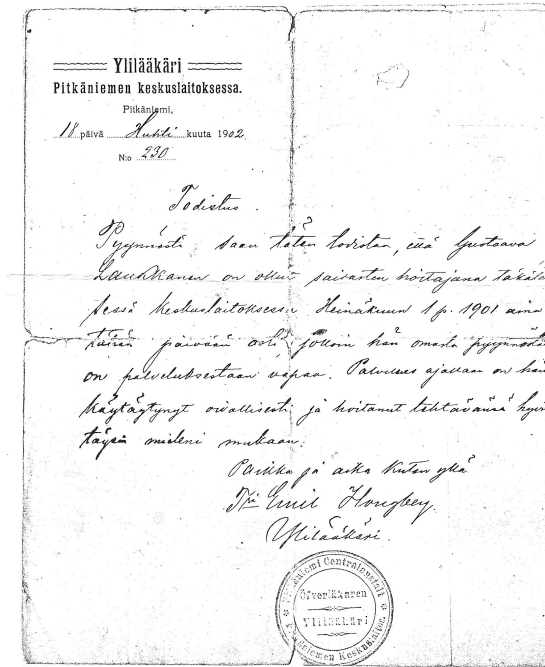
Pälkjärvellä syntyneen isoisä-Yrjön lapsuuden perhe löytyi suhteellisen helposti Värtsilästä, sillä isä Pekka (kirkonkirjoissa Petter) kävi töissä rautatehtaalla. Tuohon Pekka Massisen ja vaimonsa Anna Maria Waljuksen perheeseen oli syntynyt Värtsilän aikana kahdeksan lasta: Adolf Robert (1854-1860), Petter Theodor (1856-1879), Klas (1859-1879), Leivo (1861-1887), Johan Adolf (1863-1864), Karl August (1865-1866), Onni Arvid (1867-1870) ja Aimo Paul Eliel (1870-?). Aimon syntymän jälkeen perhe oli muuttanut Pälkjärvelle, jossa lapsiluku oli kasvanut vielä kolmella, kun syntyivät Georg

(1873-1934) eli isoisäni Yrjö, Hilja Maria (1875-1876) ja Elena (1878-1883).

Tästä yhdenoista lapsen katraasta selviytyi siis sukua jatkamaan vain kaksi: isoisäni Yrjö ja vanhempi veljensä Aimo Paul Eliel Massinen. Yhdeksän lasta menehtyi tuolle ajalle tyypillisiin sairauksiin: kurkkumätään,

hinkuuskään, vatsakatarrin ja keuhkotautiin. Jonkun kohdalla kuolinsyiksi oli kirjattu rintakivut! Ei ollut lääketiede vielä tuolloin kehittynyt nykymuotoonsa, joten lapsikuolleisuus oli vielä suhteellisen suurta ja usein ei lääkäriä varmasti edes saatu paikalle; monissa tapauksissa pappi kirjasi kuolinsyyn vanhempien kuvaamien oireiden perusteella.

Gustavan jäljillä

Isoäitini Gustava osoittautui oman sukututkimukseni kannalta isoisää vaikeammaksi palaksi, sillä hänestä ei aluksi tahtonut löytyä minkäänlaista jälkeä. Olihan minulla tietysti sukunimen lisäksi tiedossa myös syntymäpaikka ja äidiltä olin joskus saanut Pitkänien yllääkäri Gustavalle kirjoittaman työtodistuksen vuodelta 1902, mutta nämä tiedot eivät vielä kovin pitkälle työn ohella harrastelevaa sukututkijaa vieneet.

Mutta sitten osui kohdalle varsinainen onnenpotku, kun Internetistä löytyivät Laukkanen sukuseuran sivut. Kun minut hyväksyttiin seuran jäseneksi, sain selvityksen omasta sukuhaarastani 1500-luvulle saakka. Tähän selvitykseen sisältyi luonnollisesti myös tiedot Gustavan lapsuuden perheestä, joka olikin melkoinen yllätys, sillä Anders Laukkanen ja vaimonsa Anna Maria Rapp näyttivät seurakunnan selvityksen mukaan saaneen 11 lasta, joukossa yhdet kolmoset!

Kirkkoherranviraston selvityksen mukaan Anders Laukkaselle ja Anna Maria Rappille

oli syntynyt 1863 Daniel, 1864 Ananias, 1868 Anders, 1869 Johannes, 1872 Petter, 1872 Johan Fabian, 1872 Maria, 1875 Anna, 1878 Gustava, 1883 David ja 1886 Otto.

Tyytyväisenä kirjasin nämä nimet ja syntymä- sekä kuolinajat sukuohjelmaani. Jos olin isän suvussa edennyt 1500-1600 -lukujen taitteeseen, yhtään huonompi ei ollut tilanne nyt äidinkään suvun kannalta, ainakaan mitä Laukkasiin tulee. Hyvältä siis tuntui, kun oli näin vakaat juuret! Mutta: taas oli yllätys odotamassa löytäjänsä vaikka sen löytäminen tällä kertaa kestikin hiukan pitempään.

Kuka onkaan Gustava?

Tätä juttua varten rupesin tutkailemaan Suomen sukuhistoriallisen yhdistyksen digiarkistosta Pielavedellä syntyneitä, jotta voisin ihan omakohtaisesti tarkastella tietoa isoäitini syntymästä. Hämmästykseni oli melkoinen, kun tällaista tietoa ei löytynytäkään! Vuonna 1878 ei ollut Gustavaa maaliskuussa syntyneiden joukossa, eikä tietoa löytynyt muiltakaan kuukausilta. Eikä pariilta edelliseltä vuodeltakaan, jotka vielä varmuuden vuoksi vielä kävin läpi yksitellen.

1882-1890 lastenkirjassa Antti Laukkanen ja vaimonsa Anna Marian lapsiksi on merkitty Pielavedellä syntyneet poika Johannes, tyttäret Maria, Anna ja Gustava sekä lopuksi vielä poika David. Aiemmasta lastenkirjasta 1866-1881 löytyvät Johannes 4.3.1869, Maria 8.9.1872, Anna 11.2.1875, sitten Helena, jonka nimi on vedetty yli ja yläpuolelle kirjoitettu Gustava. Syntymäajasta saa juuri ja juuri selvää.

Nyt mielenkiintoni oli lopullisesti herännyt ja rupesin tarkastelemaan tilannetta myös muiden lasten osalta. Ja kävi juuri niin kuin olin mielessäni jo uumoillutkin: Pielavedellä syntyneiden joukosta puuttuivat myös David ja Otto. Toisin sanoen kolmea nuorinta lasta ei löytynyt lainkaan syntyneiden luettelosta.

Kadonneet kolmoset

Muuta mielenkiintoista sen sijaan löytyi: toisin sanoen tieto siitä, että 8.9.1872 syntyneiksi kirjattuja ”kolmosia” ei ollut lainkaan olemassa, sillä tuolloin Anna Maria Rapp oli synnyttänyt ainoastaan kaksi lasta, Petterin ja Marian. Kirkkoherranviraston samana päivänä syntyneeksi ilmoittama Johan Fabian puuttui kokonaan syntyneiden luettelosta eikä häntä löytynyt lastenkirjoistakaan.

Miten siis tästä eteenpäin, kun kukaan asianosainen ei ollut enää tavoitettavissa? Yhä edelleen oli avoinna Gustavan ja hänen nuorempien veljiensä alkuperä. Jossainhan heidän oli täytyntä syntyä, mutta missä? Gustava oli kuollut 1955 ja samoin hänen kaikki lapsensa olivat jo siirtyneet toiseen todellisuuteen. Ei siis ollut ketään elossa olevaa jolta kysyä

Mutta jotakin sentään oli. Nimittäin enoni Ruben Massisen henkilökohtaisesti kirjaamat muistiinpanot, jotka hän oli ulottanut koskemaan vuosien 1850-1975 välistä ajanjaksoa. Voisiko näihin muistelmiin luottaa, kun enoni kertoo niissä äitinsä Gustavan jääneen pienenä orvoksi ja joutuneen pappilaan huollettavaksi? Pappilasta Gustava olisi päätyntä kenraali Wegmelin sisäköksi Helsinkiin ja Ruotsiin ja myöhemmin palannut sairaanhoitajaksi Suomeen. Rubenin mukaan Gustava olisi myös ollut aiemmin naimisissa jonkun rakennusmestarin kanssa, mutta eronnut lapsensa kuoltua synnytyksessä.

Mene ja tiedä. Suomen kirkonkirjoista ei aiemmasta avioliitosta löydy tietoa. Mutta tuon sairaanhoitajajutun sen sijaan todistaa oikeaksi hallussani oleva Gustavan työtodistus. Ehkä saan avoimiksi jääneisiin kysymyksiin vastauksen sitten, kun sukututkimukseni saralla selviää seuraava uusi tiedonmurunen. Siihen saakka on tyydyttävä siihen, mitä jo tiedän isoäidistäni Gustavasta.

Eila Nurmela

Sohvan tarina

Tämä puusohva oli aikanaan Iso – Mummoni, Katri Teräväisen, nukkumapaikka. Katri oli Karjalasta, Kaukolan pitäjältä, Kivikkolan talon emäntä ennen kuin joutui lähtemään evakkoon. Sohva kulki Katrin mukana Karjalasta Parkanoon, josta sitten sohva kulkeutui Katrin mukana vielä Somerolle ja kotiutui Iso - Setäni Aaren taloon jonne se jäi. Talon omistusoikeus muuttui jossain vaiheessa ja talon omistajiksi tulivat Viljo ja Kyllikki Karonen, hekin Karjalaisia.

Aarre ja Eeva muuttivat, mutta sohva jäi. Se siirtyi varmaan aikoinaan vintille ja se unohdettiin. Kun Mamma ja Pappa kävivät kylässä Karosilla, Pappa varmaan mielessään ajatteli, että siellä vintillä se Aaren sohva nyt on. Viljo ja Kyllikki kuolivat ja tyttäret Sirpa ja Merja alkoivat penkoa jäämistöä. Sitten löytyi puinen sohva, joka oli honkaa ja tehty luultavasti 1800 – luvun

lopulla. Puusohvassa on käsinojiin kaiverrettu upeat koukerot, joita nykyajan puusepät eivät käsin taitaisi, vaan ne tehtäisiin koneilla.

Puusohvasta oli kerrottu tarinaa, mistä se on tullut ja kenen se on alun perin ollut. Siellä Karosen vintillä puusohva oli vuoteen 2010 asti, kunnes Merja otti yhteyttä veljeeni Jussiin. Merja kertoi, että Karosella on upeasti koristeltu, puinen sohva jonka he haluavat palauttaa takaisin Teräväisten suvulle. Merja kertoi myös, että puusohva on Aarelta jäänyt Karoselle, kun Viljo ja Kyllikki muuttivat sinne. Nyt sohva on entisöity ja se on saanut uuden kodin ja päässyt kunniapaikalle Jussin olohuoneessa kertoen meille ja tuleville sukupolville omaa tarinaansa Karjalasta, jota ei enää ole.

Jaana Väisänen

Sukuyhteys

Juttu liittyy isoäitini ja äitini muistiinpanoihin haaramme sukukokouksista 1944-. Kerimäki- Kesälahti haaran Laukkasia.

Mummoni Liisa Kortelainen e Laukkanen syntyi vuonna 1882 Kiihtelysvaarassa. Hänen vanhempansa Johan (Juho) Pekanpoika Laukkanen (1856 -1929) ja Maria e Hirvonen (1860 -1923) muuttivat Kiihtelysvaarasta silloiseen Ilomantsin Koveron kylään vuonna 1885, jossa Juho työskenteli karvalina (nahkurimestarina) ja menestytynään maanviljelijänä kuolemaansa asti. Perheeseen syntyi kaikkiaan 12 lasta, joista vanhin kuoli vajaan vuoden ikäisenä, mutta muut elivät aikuisikään, monet heistä varsin iäkkäiksikin.

Hieman sukutaustaa

Tiedetään, että yksi suvun "esi-isistä", Anders (Antti) Laukkanen syntyi Kerimäen Laukansaaressa vuoden 1700 paikkeilla. Hänen poikansa Matts (Matti) Laukkanen (1729- 1769) eli perheineen Laukansaaressa torpparina. Hänen ja puolisonsa Catharin poika Juho (1769- 1833) muutti puolisonsa Annan kanssa Kerimäeltä Kesälahden Totkuniemeen ja sieltä taas Kerimäen Vaaran kylään parikin kertaa.

Yksi perheen pojista, Pekka (1816 -1901) asui perheineen Kiihtelysvaarassa 1852 -1865 ja toimi pitäjän koulumestarina. Hän avioitui Karin e Koljosen kanssa ja avioliittoon syntyi 8 lasta. Pekka Laukkanen oli saanut kiertokoulun opettajan pätevyyden. Kirkkoherra Jari Uimonen kertoo, että 1850-luvulla kiertokoulua pidettiin Kiihtelysvaarassa 18

eri paikassa ja oppilaita oli parhaimmillaan yli 700. Opettajan kouluvuosi oli 189 päivän mittainen (10- 11 päivää paikassa) ja oppiaineina olivat; tavaaminen, sisälukutaidon ja katkismuksen ulkoluvun opettaminen, raamatunhistoria, kirjoittaminen, laulaminen ja laskenta. "Kirjoja oli kuitenkin vähän, eikä motivaatiokaan ollut kaikkien kohdalla paras mahdollinen". Koulumestari muutti Kerimäen Haapaniemenkylään vuonna 1870, mistä 1889 Kesälahdelle ja takaisin Kerimäelle. Kesälahden hautausmaalla on sammaltunut hautakivi, joka kertoo Pekka ja Kaisa Laukkasen hautapaikan.

Pekka ja hänen vaimonsa Karin Katrinan lapsista kaksi valmistui kansakoulunopettajiksi (Henrik ja Paavo) sekä neljä hankki nahkurin ammattitaidon (Johan, Petter, Anders ja Olli). Heikki (Henrik) hoiti opettajan virkaa Paltamossa 41 vuotta ja Paavo vuosikymmenet Virroilla.

Johan (Juho) ja Maria Laukkanen muuttivat siis Koveroon, joka myöhemmin kuului Tuupovaaran kuntaan ja on nyt osa suurta Joensuuuta. Hallussani olevien kirjeiden mukaan Juho avusti seminaarissa opiskelevia veljiään 1880-luvulla. Vuosien varrella Juho osti lisämaata niin että parhaimmillaan tila oli yli 800 hehtaarin suuruinen. Maria kuoli vuonna 1923, Juho 1929 sekä tytär Selma 1923, joka toimi käsityön opettajana Niittylahden kansanopistossa 1919 -1921. Laukkasen perheen eloon jääneistä lapsista vanhin, Liisa kävi kiertokouluseminaarin Sortavalassa, Ainosta tuli kättilö ja Hiljasta Enon sairaalan ylihoitaja, Helmi ja Emmi olivat kansakoulun-

Sukukokouksia pidettiin 1944 -1986 Laukkalan sisarusten kodeissa ja muutaman kerran Laukkalassa, sittemmin Kotikummun tiloissa. Valokuva sukukokouksesta vuonna 1951 Kotikummun pihalla.

opettajia, muut lapset maanviljelijöitä tai perheen emäntiä.

Opettajien sukua

Olen pohtinut, miksi sukuamme on siunattu niin monella opettajalla? Mummoni ja isotämme olivat tomeria, musikaalisia ja taitavia ohjaajia. Mummostani kerrotaan, että kun ukkini opettajanakin oli hyväntahtoinen, oppilaat käyttivät tätä ukin ominaisuutta hyväseen. He karkasivat ulos luokan ikkunasta ja mummo palautti heidät luokkaan varsin tomerasti. Tästäkö lie seurannut, että tarkastaja antoi Liisa-mummolle virallisen oikeuden opettaa koulussa ukin virkavapauden aikana! Antti-ukkini sai nostaa kantoja ja tehdä peltoa luottavaisin mielin mummon opettaessa. Opettajan työ on kiinnostanut myös seuraavaa ja sitä seuraavaa sukupolvea. Joitakin geenejä lienee siis perimyksessä kantautunut Pekka-koulumestarin ajoilta nykypäiviin.

Sukukokoukset

Mummoni Liisa Kortelainen on kirjannut sukukokousten taustaa vuonna 1946: "Siitä on jo yli kolme vuotta aikaa, kun päätimme ruveta pitämään sukukokouksia kerran vuodessa läheisimpien sukulaisten kesken. Tämä ajatus juonti juurensa niiltä ajoilta, jolloin ennen meitä eläneet sukulaistemme kokoontuivat muistelemaan menneitä ja kertoilemaan keskenään elämän kokemuksiin, voittojaan, tappioitaan, surujaan, ilojaan. Mikä yhteenkuuluvaisuus, mikä esimerkiksi kelpaava heimoshenki vallitsi aina siellä, missä menneen polven Laukkasten perheet kokoontuivat yhteen! Silloin ja varsinkin silloin oli sunnuntai sanan täydessä merkityksessä, työn lomassa. Muistatthan ne hetket?"

Liisa-mummo kertoo, että juhannuksena 1944 pidettiin ensimmäinen sukukokous Kiihtelysvaaran Keskijärven Rauhalassa, jonne oli sodasta huolimatta saatu koolle 32

henkeä. ”Nuoremman polven poikia oli silloin tulilinjolla. Sota raivosi rajoillamme ankarana ja hyvin uhkaavana. Siellä taistelivat nuoret miehemme. Siellä olivat Toimi, Matti ja Väinö, Yrjö ja Toivo sekä Pekka ja Reino, Vilho oli jo kotiutettu. Martti oli joutunut sankarikummun alle, samoin myöhemmin Reino. Pojat, tiedättekö, kuinka meidän kokouksessamme oli raskas tunnelma, vaikka sitä jokainen koetti painaa piiloon! Hiljaisuudessa me pyysimme teille Korkeimman siunausta”, luonnehti mummo ensimmäisen sukukokouksen tuntoja.

Vuosittaisia sukukokouksia pidettiin sitten Laukkasten sisarusten kodeissa. Vuonna 1945 Tuupovaaran Revonsonkajassa vietettiin samalla Ainan (Aino) perheen pojan Toivon sodasta palaamisen ilojuhlaa. Silloisen juhannusjuhlan tunnelma ja ilma-piiri oli iloisempi kuin vuosi aikaisemmin. Oli rauha ja peloista huolimatta oli saatu jäädä asumaan entisille asuinsijoille, Karjalan ja Petsamon evakkoja lukuun ottamatta. Sukukokouksen ohjelmaan kuuluivat hyvän ruoan lisäksi julkiset puheet, tietokilpailu sekä laulut, ”yksin- kaksin- ja kuoro- sekä yhteislaulun” muodoin. Leikkimielistä harjoitettiin punnitsemalla väki, jonka tuloksena naiset voittivat. Miehet taas saivat näyttää taitojaan Eero-poliisin hevosen kiinniotossa seuraavana aamuna.

Sukukokouksia jatkettiin aluksi melko säännöllisesti, myöhemmin väliin jäi montakin vuotta, ennen kaikkea isovanhempien kuoleman jälkeen. Muistan lapsuudestani merkittävänä kokoontumiset Vuorensaaren Otto-sedän kodissa, Mataristossa Laina-tädin luona, Monolassa Emmi-tädin johdolla, Löytöjärvellä Anna-tädin hoivissa ja Koveron Laukkalassa vuonna 1951. Siinä kokoontumisessa oli leikkimielinen köydenvetokilpailu naisten ja miesten kesken. En muista kuinka mittelössä kävi, mutta minä vedin köyttä toisissani miesten joukkueessa. Nuorelle voitto olisi ollut suureksi iloksi, mutta miehet eivät

oikein tosissaan yrittäneet ja siksi naiset voittivat. Sekös jäi kalvamaan mieltä - tahallinen häviö!

Historiallinen kuorma-automatka Kesälahdelle

Olympiavuonna 1952 tehtiin kuorma-autoretki Kesälahdelle, Laukkasten suvunjuurille. Autossa oli tunnelmaa ja presun alla kyyköttävä, lähes 30-henkinen sukulaisjoukko, sateisesta säästä huolimatta, osallistui jumalanpalvelukseen, kävi haudoilla ja suvun esivanhempien kotipaikoilla. Eerola Huhtilammilla Helmi-tädin kodissa, Tohmajärvi, Hämeenlinna ja Pyhäsalmi olivat seuraavina kokouspaikkoina ja vuosien tauon jälkeen 1975 kokoonnuttiin jälleen Koverossa, Petsaloitten omistamassa Kotikummussa, vanhassa Laukkalassa. Väkeä oli koolla 70, mikä oli siihen mennessä sukukokousten suurin osallistujamäärä.

Sukukokoukset jatkuivat vielä vuonna 1977 Porvoon maalaiskunnan Brattnäsin kylässä Elli ja Valter Wahlbergin kodissa sekä Koveron Kotikummussa heinäkuussa 1986. Viime mainittu ja myös tämän sukupuun viimeiseksi jäänyt kokoontuminen oli siinäkin mielessä merkittävä, että koolla oli vanhempia ja nuorempia suvun jäseniä yli 100. Käytiin haudoilla, juotiin kahvit Kotikummussa, kuultiin Yrjö Petsalon kertomus talon historiasta ja vietettiin yhteinen juhla Ravintola-Punapaulussa laulaen ja suvun historiaa kertailen. Yhteisenä toiveena oli kokousten jatkaminen, mutta toisin kävi.

Kokoontumiset päättyvät

Vuonna 1944 alkanut sukukokousten sarja päättyi Koverossa 1986 pidettyyn juhlakokoukseen. Ehkä näin oli myös parasta, sillä Juho ja Maria Laukkasen perheen lapset olivat yksi toisensa jälkeen saaneet kutsun viimeiselle veräjälle. Alkuperäinen tarkoitus oli monella

Vuonna 1915 kokoonnuttiin Koveron Laukkalaan Liisa ja Antti Kortelaisen nuorimman tyttären Vellamon ristiäisiin, jolloin paikalla oli myös Juhon veljiä sekä muita suvun jäseniä.

tavoin täyttynyt. Heimoshenki oli saanut jalansijan ja siirtynyt nuorille sukupolville. He, jotka olivat kantaneet vastuun sukukokouksista, olivat poissa eikä uusia kokoonkutsujia enää löytynyt. Voihan myös olla, että kaikella saa olla aikansa, myös sukukokouksilla. Tämä oli Juho ja Maria Laukkasen lapsille aikanaan tärkeä koolla olo, mutta samalla yhteen kokoontuminen myös opetti nuorille sukupolville sukuyhteyden merkityksen. Mummoni saatesanoihin on helppo yhtyä: ”Hyvä Jumalamme! Kätke armosuojaasi tämä suku polvesta polveen! Suo, että me kaikki saisimme kokoontua armoistuimesi luo!”

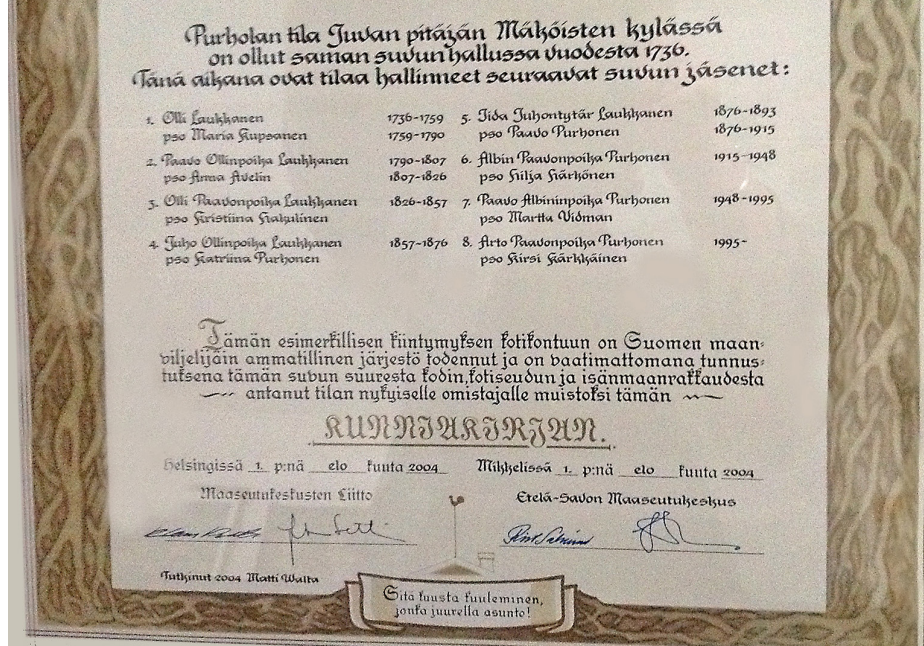
Tämän kirjoittaja rovasti Tapio Turunen s. 1938 on Liisa Kortelaisen e Laukkanen (1882- 1966) tyttärenpoika, joka on tehnyt elämäntyönsä pappina niin koti-kuin ulkomailta. Hän asuu Hyvinkäällä ja omistaa mummonsaa ja Aino-äitinsä (1910 - 2011) tallentamat sukukokousten (1944 -1986) muistitapanot. Mummulle Laukkasen suvun vaiheet ja kuuluminen Kerimäen - Kesälahden sukuhaaraan merkitsivät paljon. Hän halusi siirtää tämän sukuperinnön seuraaville sukupolville ja myös onnistui siinä.

Tapio Turunen

Liisa Kortelainen e Laukkanen tyttäriensä Ainon, Tellervon ja Vellamon kanssa lottapuvussa Koverossa 1930-luvun alkupuolella.

Sukukirja

Juvan Laukkasten kantatila

Laukkasten Juvan sukuhaaran kantatilana pidetään Juvan Mäköiskylän anekkia numero 798. Anekiksi tai kukkarokirjaksi kutsuttiin kruunun myöntämää kirjallista todistusta, jolla maa taattiin talonpojan perintöomaisuudeksi ja jonka perusteella kannettiin verot. Kruunu alkoi myöntää näitä perintömaita 1500-luvun alussa. Nykyisin Purholana tunnetun tilan ensimmäisenä isäntänä mainitaan Paavo Rastoinen, tilan veromarkkamääräksi on kirjattu 5. Paavo Rastoinen aikaan anekki muodostui yhdeksästä kappaleesta, joiden nimiä olivat mm Kavehensaari, Hepokankahan pohjoisenä ja Outolammintaival.

Rastoinen anekki oli alun perin halottu kahdeksi tilaksi, joita 1600-luvulla viljelivät Kemiläiset. 1660 toinen tiloista jäi autioksi ja liitettiin silloin toiseen tilaan. Kemiläisten hallussa talo oli vielä v 1668, heidän jälkeensä tilaa viljeli Heikki Härkönen vuoteen 1693 ja Paavo Sopanen vuoteen 1712. Isonvihan (1713-1721) jälkeen tilalle asettui suku, jonka mukaan tila nimettiin Laukkalaksi. Siitä, kuka oli Laukkalan isäntänä 1721-1736 ei vielä ole saatua todisteita.

Vuonna 1736 isännäksi on tullut nuori, vasta 24 vuotias Olli (Olof) Laukkanen, s. 1712. Tilalla asui Ollin lisäksi hänen veljensä Abraham perheineen ja sisar Walborg. Sisarusten vanhempien nimiä

ovat toisteiseksi selvittämättä. Kun tilalla ennen Ollia isäntänä ollut Laukkanen löytyy, saadaan ainakin isännälle etunimi.

Ollin puoliso oli Maria Kupsanen, syntynyt 1723. Pariskunnan vihkipäivä koetetaan etsiä, mutta se on oletettavasti ehkä n v 1744, jolloin Olli oli ollut isäntänä kahdeksisen vuotta. Perheeseen syntyi lapsia yhteensä kahdeksan, Olof v 1745, Helena 1748, Pähl 1751, Carin 1754, Anna 1755, kaksoset Abram. ja Carin 1757 ja nuorimmainen Petrus tammikuussa 1760. Isäntä Olli oli kuollut syyskuussa 1759 vain 47 vuotiaana, vajaa 5 kuukautta ennen nuorimman poikansa syntymää. Lapsista Carin kuoli jo 16 päivän, Anna 10 kuukauden, Abram 1 vuoden ja 1 kuukauden ja Petrus 4 kuukauden ikäisenä.

Maria Kupsanen joutui tiukkaan paikkaan joutuessaan ottamaan tilan hallintaansa miehensä kuoltua. Naisleski sai tilan hallintaoikeuden, jos sukulaiset niin päättivät. Elossa olleet kolme lasta olivat alaikäisiä, 14, 11 ja 3 vuotiaita, lisäksi hän oli raskaana. Lapsista varmaankin oli jotain apua, Olofista peltotöissä ja Helenasta karjasuojissa. Ollin sisar Walborg oli avioitunut Petter Rängaisen kanssa ja muuttanut pois tilalta. Ollin veli Abraham oli aikamies ja saattoi auttaa raskaammassa töissä, puoliso Carin Kukko naisten töissä, heidän

lapsistaan poika Olof oli 12, poika Abraham 8 ja tytär Elin 14 vuotias Olli-isännän kuollessa.

1700-luvulla lapset osallistuivat talon töihin kykyjensä mukaan pelloilla, paimenessa, karjasuojissa, sisätöissä, missä tahansa, jos apua tarvittiin. Maria Kupsanen oli tilasta vastaavana emäntänä miehensä kuoleman jälkeen vuodesta 1759 vuoteen 1790, jolloin Pähl eli Paavo Laukkanen otti tilan haltuunsa.

Olofin poika Olavi (Olof) ja hänen puolisonsa Anna Auvelin isännöivät tilaa 1790-1806. Anna Auvelinin kaksoissisar Maria oli naimisissa Paavon veljen Olofin kanssa. Juvan rippikirjojen mukaan Paavo Laukkanen on isännöyden jälkeen ollut torpparina 1803.-1805. Seuraava isäntä oli Olli Paavonpoika Laukkanen, sitten Juho Ollinpoika Laukkanen, kunnes tila siirtyi tyttären, Iida Juhontyttären avioliiton kautta Purhosen sukuun. Tila sai nimekseen Purhola.

Ilmakuva

Suomen maatilat kirjassa vuodelta 1932 Purholan tilasta kerrotaan näin:

”**Laukkala, Karjula ja Halola**, 74 km Mikkelistä ja 5 km Savivedenpään laiturilta. Omistajat v:sta 1916 Albin Purhonen ja puolisonsa Hilja (o.s. Häikönen). Ollut isännän suvulla kolme sukupolvea. Erotettu 0,36 ha:n suuruinen mäkitupa-alue. Pinta-ala 155,08 ha, josta puutarhaa 0,08, peltoa 25, luonnonniittyä 3, laidunta 100, metsämaata 25, ja joutomaata 2 ha. Pellot epätasaista hiekkamulta- ja suomaata. Vapaa viljelys. V 1930 oli 2,2 ha ruista, 9 kauraa, 0,5 ohraa, 0,8 perunaa, 10 heinää ja 2,5 ha kesantoa. Talouskeskus viljelysten reunassa, kylätien lähellä.. Karjasuoja rakennettu kivistä, siinä on 30 lehmän navetta ja 6 hevosen talli. Vesijohto ja navetassa automaattiset juomakupit. Sikala tehty kivistä ja puusta. Kotieläimiä: 3 hevosta, 15 lehmää, 1 sonni, 5 sikaa, 11 lamasta ja 10 kanaa. Lampaat maatiaisia. Myydään maitoa osuusmeijeriin. Sekametsästä myyty saha

- ja polttopuita. Käyttövoimana höyrykone. Sirkkelisaha ja pärehöylä. Omistaja on Juvan osuuskaasan jäsen.”

Suomen maanviljelijäin ammattilinen järjestö on myöntänyt tilalle kunniakirjan elokuussa 2004. Kunniakirjassa todetaan, että tila on ollut saman suvun hallussa pitkään, mikä osoittaa esimerkillistä kiintymystä kotikontuun.

Purholan isäntäparina on nykyään Arto ja Kirsi Purhonen. Komea kuuden huoneen asuinrakennus on vuodelta 1950. Tilalla harjoitetaan lihakarjataloutta, navetassa on n 50 sonnia, omia viljelyksessä olevia peltoja on 18,5 ha ja vuokrapeltoja 25,5 ha. Talon emäntä käy tilan ulkopuolella työssä, tyttäristä lina on muuttanut Mikkeliin ja Mari Helsinkiin.

Kotitalo

Laukkalan – Purholan tilan historia on pitkä ja monipolvinen, siitä riittäisi kertomista vielä runsaasti jokaiselta vuosisadalta erikseen.. Muutokset tilan tuotantosuunnassa, toiminnoissa ja perheiden koossa ovat merkittäviä. 1700-luvun alkupuolella keskityttiin pitkälti peltoviljelyyn, talossa asui useita suuria perheitä ja monta sukupolvea, ihmisten elinikä oli paljon lyhyempi kuin 2000-luvulla. Työvälineet olivat hevosvetoisia tai käsikäyttöisiä, työvoimaa tarvittiin paljon.. 2000-luvulla tilan töistä vastaa pääasentoisesti yksi vastuunkantaja, peltoviljelys on vähentynyt ja konevoimat helpottavat raskaita töitä.

Ritva Laukkanen

Lähteet:

Ansa Haapalainen

Kirsi Purhonen

Juvan historia. Sisälähetysseuran Raamattutalon kirjapaino. Pieksämäki 1957

Juvan kirkonarkistot

Suomen maatilat IV osa Kuopion, Mikkelin ja Viipurin läänit. Toimittajat Felix Jonasson, Akseli Kivialho, K Kivialho. WSOY1932 Porvoo

Pole pole

Jos joku huipulle taapertanut sanoo, että ei tuntunut missään, hän ei puhu totta tai vähäinen happimäärä on aiheuttanut muistikuviiin pysyviä muutoksia. Näin kokivat kaikki 18-päisen ryhmämme nuoret ja iäkkäämmät, kaksikymppisestä teinityöstä 70-vuotiaaseen Risto-nestoriimme.

Minkä taakseen jättää, sen eestään löytää, tiedetään. Vuosien saatossa Kilimanjaaro putkahti silloin tällöin puheissa, mutta ei siitä sen kummempaa syntynyt. Piti odottaa näköjään vuosien karttumista ja kypsää ikää.

Syksyllä teimme siskoni Sirkka-Liisan kanssa viikon rikkavaelluksen maisemisissa, joissa aloitimme vaelluksemme suht' nuorina 70-luvulla. Tuolloin meitä oli kaksi pariskuntaa, nyt jäljellä siskoni ja minä. Vaellus muodostui kunnianosoitukseksi heille, jotka aikansa saivat kantaa rinkkojaan kanssamme. Totesimme tunturissa, että mehän pystymme vielä.

Kohta tuon syksyisen viikon jälkeen soitti Lissu ja heitti kysymyksen, lähdenkö Kilille hänen kanssaan. Mietin hengenvedon verran vastatakseni, että joo.

Niin alkoi tulevaan paneutuminen, varusteiden miettiminen ja kunnan kohentaminen. Lissu hinkkasi reppu selässä luke-mattomia kertoja Tampereen Hervannan laskettelurinnettä ylös ja alas. Minä taholani hyödynsin Puijon rinteitä ja unohdin kuukausiksi hissien käytön tarpoen ja juos-

ten talomme reilua kymmentä kerrosta ylös ja alas useiden pystykilometrien verran osin asiassa ja välillä asiaa tehden.

Perjantaina 14.2.2014 joukko retkeilyhenkisiä, osa partiotaustaisia, osa Perut ja Nepalit kiipeileitä, joukossa maratonia juoksevia tai muutoin aktiivikuntoilijoita ynnä me satunnaiset asiasta innostuneet, olimme sitten Kilimanjaaron kansallispuiston portilla valmiina koitokseen.

Reittimme oli vuorelle johtava pääreitti, Marangun reitti, se helpoimmaksi mainittu. Luksusta tällä reitillä ovat lautamajat yöpymiseen telttojen sijasta. Vuosina 1998-2001 Suomen Latu osallistui merkittävällä panoksella tämän reitin ja sen huoltojärjestelmien kunnostamiseen.

Meidän 18-henkistä ryhmäämme avusti paikallinen 45-henkinen paikallisoppaiden, kantajien ja kokkien apujoukko olleen edellytys yrityksemme toteutumiselle. Oppaiden katseet seurasivat lakkaamatta jokaisen matkalaisen kuntoa ja edesottamuksia. Huomatuksi tuli jos horjahti syystä tai toisesta tai vetoketju oli jäänyt asiallisesti sulkematta. Minua ”valppaasti vartioinut” opas kertoi olleensa vuorella yli 200 kertaa. Ammattimies.

Ensimmäinen päivä vei läpi sademetsävyöhykkeen lähtöportin 1800 metrin korkeusasemasta Mandara Hutin 2700 metriin. Aurinko paistoi ihanasti ja kaikilla oli niin mukavaa. Mikään ei vielä painanut.

Oppaiden toistuvat kehotukset ”pole pole”, ”rauhallisesti, rauhallisesti” opetti kuitenkin tulevaan.

Toinen päivätaival 3700 metrissä sijaitsevalle Horombo Hutille kulki läpi kanervanummen. Monet kanervalajit, matalat ja liki miehen korkuiset sekä jättiläisvillakot hallitsivat maisemaa. Ensimmäiset korkean ilmanalan vaikutukset alkoivat tuntua. Päänsärkyä, pahoinvointia eikä ruoka maistunut kaikille enää parhaalla taval-

la. Edellytykset vuoristotaudille olivat olemassa.

Kolmannen päivän vietimme Horombolla totuttautuen eli akklimatisoituen korkeaan ilmanalaan. Päivän aikana nousimme muutaman sata metriä ylemmäs palataksemme takaisin leiriin. Tuollainen edestakaisramppaaminen tekee kuulemma hyvää vuoristotaudin ehkäisyssä.

Neljännän päivän aamuna alkoi sitten var-

sinainen koitos suuntana ensin Kibo Hut. Maisemat olivat muuttuneet karun autoiksi, alppiinisiksi, hiukan kuin kuussa. Askel hidastui jo merkittävästi ja ”pole pole” takoi päässä. Muutama liian nopea askel sai haukkomaan henkeä. Noustuamme päivän aikana Kibo Hutin liki 5000 metriin, hapen osapaine ilmassa oli laskenut jo puoleen merenpinnan tasosta.

Kuusi tuntia taivalsimme tuota noin 10 km:n matkaa ja sen kilometrin nousua. Kahden maissa saavuimme sakeassa sumussa Kibo Hutille. Välipalaa nauttivat ne, joilla vielä keho otti ruokaa vastaan. Ohjelmassa oli vielä yksi muutaman sadan korkeusmetrin ylös-alas -harjoitus ja sitten pieni lepo.

Unesta otti kiinni, ken sai. Viittä vaille puolen yön alkoi nousu otsalamppujen valossa ylös rinnettä tavoitteena Gilman's Point, kraaterin reuna vuoren itäisellä laidalla. Rinne oli paikoitellen tappavan jyrkkä ja rankka. Sydän takoi minkä ennätti ja keuhkot tekivät työtä siivilöidäkseen lihasten tarvitsemää hapetta. Yöllä laavahiekainen rinne on jäässä helpottaen nousua. Toinen selitys yönousulle on kuulemma se, että pimeässä ei näe rinteen toivottomuutta. Olennainen syy lienee pyrkimys tehdä huiputus nopealla aikataululla ja selvittää takaisin ongelmitta alempiin kilometrikorkeuksiin. Ja nouseehan se toki aurinko aamulla siellä vuorella.

Kello 5.33 olen ottanut kuvan Gilman's Pointilla. Meistä 16 selvisi tähän pisteeseen saaden oikeutuksen todistukseen Kilimanjaaron huiputuksesta. Osa jatkoi kraaterin reunaa lännen suuntaan kiertäen tavoitteena vajaan kilometrin päässä oleva Stella Point. Kuvaan kirjautui täällä aika 6.44.

Ryhmästämme kymmenen jatkoi vielä tunnin rutistuksen, viimeisen reilun kilometrin, saavuttaen Uhuru Peakin, 5895 m, klo 7.45. Omat muistikuvani viimeisiltä etapeilta ovat jokseenkin vähäiset, arvelsin hapettomat. Perille kuitenkin saavuimme askel askeleelta. Aurinko oli noussut ja Kilimanjaaro maksoi takaisin vaivan. Ponnistukset unohtuivat, lapsi oli syntynyt. Alas Kibolle ja edelleen Horombolle tultiinkin rinnettä sen minkä jalat ennättivät ja lihakset myöten antoivat. Liki yhtämittäinen tarpominen, karttatasossa liki 35 km ja pystysuunnassa reilut 2,5 m ylös ja alas, otti reilut 30 tuntia. Horombolle saavuttuamme osa söi, minä en. Kaadu in laverille ja nuku in kellotaulun ympäri.

Viimeisen päivän 20 kilometrin alamäki takaisin tuttua polkua lähtöportille meni jo euforisessa olotilassa: me teimme sen, minäkin tein sen.

Pekka Laukkanen

Pöydälle jäänyt nuuskarasia

Isäni Einari Teräväinen ja hänen vanhempansa Toivo ja Helmi Teräväinen, os. Laukkanen,, olivat evakossa. Se oli välirauhan aikaa ja kevättä joten jokaisella maanviljelijällä oli mielessä kylvöjen teko Karjalassa.

Pappani Toivo Teräväinenkin lähti Karjalaan, Kaukolaan, heidän kotitalalleen tehdäkseen toukutyöt ja saadakseen viljan maahan. Kun hän pääsi kotipaikalleen, hän kokeili ulko-ovea. Pappani koki yllätyksen, se olikin säpissä. Pappa lähti matalana kiertämään taloa ja aina ikkunan kohdalla vilkaisi varovasti sisälle. Sisällä tuvan pöydän ympärillä istui viisi venäläistä sotilasta. Pappa löysi avoimen ikkunan, josta kuului venäläisten nauru ja venäläi-

nen puheensorina. Hän mielti hetken ja kiipesi ikkunasta sisälle. Samassa ulko-ovi aukesi ja Pappa katsoi pihalle, viisi venäläistä sotilasta pinkoi metsän suojaan minkä jaloistaan pääsivät. Pappalla oli tuuria. Jos venäläiset sotilaat olisivat huomanneet, että ikkunasta tulee vain yksi mies, pappa olisi päässyt hengestään. Pöydälle oli jäänyt vain pieni ruskea nuuskarasia, joka on vieläkin tallessa.

Kun venäläiset olivat lähteneet ja Pappa saattoi kotiutua, Pappa teki kevätkylvöt, siksihän sinne oli tultu jotta saataisiin vilja maahan.

*Kirj. Jaana Väisänen
Kuva Jaana Väisänen*

Toiveita lehtikirjoituksista ja kuvista

Talleta kirjoituksesi vaikka jutun otsikon mukaisesti. Toimitustyötä vaikeuttaa hie- man se, että niin monet kirjoitukset on nimetty: ”Kirjoitus Laukkasten lehteen” tai ”Laukkaslehteen”.

Jätä sivunumeroinnit pois, ne laitetaan lehden taittovaiheessa., samoin kaikki tekstin muotoilut

Moni laittaa kuvat aivan liian suurikokoisina.

Kuville olisi hyvä antaa joku yksinkertainen nimi. Kun tulee useita kuvia, joiden niminä on pelkkä numerosarja tai ei mitään nimeä, ei aina tiedä, löytyykö kuva oikean jutun yhteyteen.

Sukukokous 27.6.2015 Seurakuntaopistolla Järvenpäässä

Sukuseuramme järjestää sukukokouksen joka kolmas vuosi. Virallisen, sääntömääräisen kokouksen lisäksi vietämme samalla yhteistä juhlaa, jonka ohjelmaan kuuluu lounas, erilaisia esityksiä ja musiikkia.

Välivuosina pienryhmät voivat järjestää omia sukuhaarakohtaisia kokoontumisiaan, joiden muoto ja toiminta on järjestäjien vapaasti päätettävissä. Sukuneuvosto tukee ensimmäisen tapaamisen järjestelyjä (esim. kutsujen postituskulut) enintään 150 eurola. Halutessanne julkaisemme pienryhmiä kokousilmoituksia lehtemme sivuilla tai kotisivuillamme Ajankohtaista-palstalla. Ja muistatthän myös Facebook-ryhmämme, jossa on jo yli 100 jäsentä.

Tarkempia tietoja sukukokouksestamme syksyn 2014 ja kevään 2015 lehdissä.

Seurakuntaopisto

Seurakuntaopisto tarjoaa kokouspaikan lisäksi viihtyisän ympäristön yhdessä olemiseen, ulkoiluun ja eri kulttuurikohteisiin tutustumiseen. Seurakuntaopistolla on mahdollisuus yöpyä perjantai-illasta sunnuntaihin.

Järvenpää

Järvenpää on iloinen ja energinen 40 000 asukkaana kaupunki Keski-Uudellamaalla, rauta- ja moottoriteiden varrella. Järvenpäällä on kaupunkimainen keskusta monipuolisine palveluineen sekä järven rantaa, niittyjä ja metsämaisemaa.

Tuusulan Rantatie ja taiteilijayhteisö

Tuusulan Rantatie oli alunperin osa Helsinki-Heinola -maantietä, joka noudatteli Tuusulanjärven kohdalla järven rantamaisemia aina Järvenpäähän asti. Rantatien taiteilijayhteisö on vaikuttanut merkittävästi Suomen kulttuurihistoriaan. Monet Suomen taiteen

kultakauden mestarit asettuivat asumaan Tuusulanjärven itärannalle 1800–1900-lukujen vaihteessa.

Tuusulan Rantatien taiteilijayhteisö syntyi kirjailija Juhani Ahon ja hänen puolisonsa taidemaalari Venny Soldan-Brofeldtin myötä, kun he vuokrasivat vuonna 1897 Järvenpään kartanosta huvilan, jota nykyään kutsutaan Aholaksi. Juhani Ahon houkuttelemina alueelle muutti myös toisia Suomen kultakauden taiteilijoita. Taidemaalari Eero Järnefeltin Suviranta valmistui vuonna 1901. Seuraavana vuonna valmistuivat taidemaalari Pekka Halosen ateljeekoti Halosenniemi ja runoilija J. H. Erkon Erkkola. Säveltäjäimestari Jean Sibeliuksen perhe muutti Ainolaan vuonna 1904.

Lähistöltä löytyvät myös Ilmantorjunta- ja Lottamuseot sekä monia muita mielenkiintoisia kohteita.

Eivätkä pääkaupunkiseudun kohteetkaan ole kaukana – Heureka Vantaalla, Serena Espoossa sekä Suomenlinna, Linnanmäki ja Korkeasaari Helsingissä joitakin mainitaksemme.

Varatkaa siis kalentereihinne 27.6.2015 ja halutessanne myös sen ympärillä olevat paivat.

Oheisista linkeistä löydätte lisätietoa kohteista:

<http://www.seurakuntaopisto.fi/>
<http://www.tuusulanrantatie.fi/>
<http://www.vantaa.fi/fi/matkailijoille>
<http://www.visitespoo.fi/>
<http://www.hel.fi/hki/Helsinki/fi/Palvelut/Matkailu+ja+vapaa-aika>

Laukkasten sukuneuvosto 2012-2015

Risto Laukkanen

puheenjohtaja
Lehtokatu 14, 40630 Jyväskylä
risto.laukkanen@elisanet.fi
0400 647 637

[Kesälahden sukuhaara](#)

Ansa Haapalainen

varapuheenjohtaja
Niittypolku 3 A 6, 79600 Joroinen
ansa.haapalainen@joroinen.fi
050 327 0601

[Juvan sukuhaara](#)

Oskari Laukkanen

rahastonhoitaja
Neularanta 4, 70780 Kuopio
oskari.laukkanen@rtrky.fi
0400 271 353

[Pielaveden sukuhaara](#)

Päiviö Turtiainen

sihteeri
Tyynelänkatu 8, 44200 Suolahti
paivioturtiainen@gmail.com
0400 857 005

[Kerimäen sukuhaara](#)

Anne-Marita Laukkanen

Kuusihaankatu 1 B 28, 45150 Kouvola
annemarialaukkanen@gmail.com
040 724 7418

[Keitelelen sukuhaara](#)

Jarmo Laukkanen

Sajatie 513, 12630 Sajaniemi
jarmo.laukkanen@pp.inet.fi
0400 480 225

[Räisälän sukuhaara](#)

Pekka Laukkanen

Lehtoniementie 97 A 43, 70840 Kuopio
pekka.laukkanen@yahoo.fi
050 544 8400

[Kerimäen sukuhaara](#)

Pia Laukkanen

Lehtokatu 14, 40630 Jyväskylä
mariapia.laukkanen@gmail.com
014 690 611

[Kesälahden sukuhaara](#)

Rauni Laukkanen

Kainuunkatu 7 B 11, 87100 Kajaani
RL.Rauni@gmail.com
040 727 3250

[Kontokin sukuhaara](#)

Reijo Laukkanen

Kalamajantie 1355, 12750 Piipalalle
reijo.laukkanen@gmail.com
040 525 5193

[Kiuruveden sukuhaara](#)

Ritva Laukkanen

Vanamonkuja 2 B, 50120 Mikkeli
ritva.m.laukkanen@elisanet.fi
0400 510 241

[Juvan sukuhaara](#)

Veikko Laukkanen

Vanamonkuja 2 B, 50120 Mikkeli
veikko.laukkanen@elisanet.fi
0400 657 140

[Juvan sukuhaara](#)

Taina Saarenpää

Näätäkuja 3 B 11, 01480 Vantaa
taina.saarenpaa@netti.fi
040 580 8655

[Kiteen sukuhaara](#)

Jaana Väisänen

Saraheinäntie 3 A 1, 72400 Pielavesi
jaana-annikki@hotmail.fi
040 756 5221

[Räisälän sukuhaara](#)

Itella Green

***Kevät keikkuen tuli...
Hyvää kesää!***